Влада — Радам!

Голос України

Газета Верховної Ради України ◆ № 204 (454) ◆ Субота, 24 жовтня 1992 року ◆ Ціна 2 крб.

ЄВРЕЙСЬКОМУ КОНГРЕСУ УКРАЇНИ

Шановні делегати та гості Конгресу!

Щиросердно вітаю вас з подією, що стане знаменною віхою в культурному та громадському житті не лише українського єврейства, а й цілої України, яка проводить політику рівноправності усіх своїх громадян незалежно від їх національності.

Багато століть живуть євреї на українській землі. Вони ділили з українським народом щастя і горе, радість і смуток, біди в часи лихоліть і спокій миру. Проте, головне, що об'єднувало нас — це спільність історичної долі, яка не могла не привести до духовного взаємовпливу та взаємозбагачення. Певен, що цей фактор буде запорукою всебічного розвитку дружби і взаємодопомоги між українським та єврейським народами.

Бажаю Конгресу успішної і плідної роботи, а його учасникам міцного здоров'я, благополуччя, миру і злагоди.

Президент України
Л. КРАВЧУК.

ОЗНАКА ВІЗИТУ — ВІДВЕРТІСТЬ

Учора в Києві стало одним посольством більше. На вулиці Володимирській, 45, відкрилося дипломатичне представництво Королівства Данія. В урочистій церемонії відкриття взяв участь міністр закордонних справ цієї країни У. Еллеманн-Йєнсен, який перебуває з візитом в Україні.

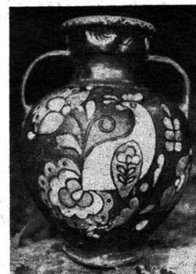
А перед цим високого гостя прийняв Голова Верховної Ради І. Плющ. Основну увагу під час бесіди сторони приділили питанням розбудови Української держави, її інтеграції у світову та європейську економічні системи. У. Еллеманн-Йєнсен повідомив, що Данія цього року виділить два мільярди крон на програми розвитку співробітництва з країнами СНД. Голова Верховної Ради сказав, що це справа корисна. Проте в ній є одне «але». Річ у тім, що Україна протягом уже двох років чує від різних держав, що вони виділяють кошти на співробітництво з країнами співдружності. Однак жодного разу не йшлося про конкретну долю України. Крім того, зауважив І. Плющ, питання про розподіл цих коштів не розглядалося на жодній зустрічі лідерів держав СНД. Така ситуація вимагає детальнішої розробки проектів партнерства, щоб Україна знала, яку конкретну фінансово-технічну допомогу вона може одержувати.

Далі на прохання датського міністра І. Плющ розповів про розвиток україно-російських відносин.

Того ж дня У. Еллеманн-Йєнсен зустрівся з Прем'єр-міністром України Л. Кучмою, міністром закордонних справ А. Зленком, поклав вінки до могили Невідомого солдата. В ході візиту було підписано двосторонні угоди про консультації між МЗС двох країн та про взаємний захист інвестицій. Відбулася прес-конференція датського міністра.

Олексій ЄВСІКОВ.

ПРЕЗИДЕНТ України Леонід Кравчук 22 жовтня зустрівся з керівництвом Всеукраїнського товариства «Просвіта», яке було представлене головами обласних організацій всіх регіонів нашої держави. Під час відвертої конструктивної розмови обговорювалися актуальні питання діяльності товариства, його підходів до шляхів виконання Закону про мови, стан справ у навчальних закладах, засобах масової інформації, кінематографії, інших галузях культури.

Наш власний кореспондент Світлана ЧАЛА передає з Кишинева

Снєгур звіряє стрілки за Кравчуком

У Кишиневі президентами України й Молдови підписано Договір про дружбу й співробітництво між сусідніми державами.

Основоположні принципи документа повторюють те, що лягає в основу будь-яких міждержавних угод: рівні партнерські права, невтручання у внутрішні справи один одного і неподільність існуючих кордонів. Україна, яка поставила підпис під Хельсінкськими деклараціями, втім, так само, як і Молдова, мала можливість довести свою вірність узятим зобов'язанням. Придністровський конфлікт, у який було втягнено більш як півмільйона українців, що проживають за Дністром, тому підтвердження. Позиція нейтралітету, зайнята українським керівництвом, викликала тоді чимало нарікань з боку придністровців. Та й офіційний Кишинів не раз висловлював нерозуміння, чекаючи від Києва відвертої підтримки своїх дій, спрямованих на придушення «антиконституційного заколоту» в Трансністрії. І лише аналіз безплідної війни без перемоги хоч би для кого дав змогу оцінити взятий щодо відношення до конфлікту в Молдові курс України — дійсного невтручання у внутрішні справи незалежної держави.

(Закінчення на 10-й стор.).

УКАЗ УКАЗОМ, А РИСЛІНГУ ХОЧЕТЬСЯ

Як парость виноградної лози, плекайте мову,— сказав колись поет. Та нам було ані до того, ані до іншого. Винищили мову, взялися до лози. Причому на рівні державному. Указ видали.

Та лоза, вона, як мова,— скільки не ріж, проростає і тягнеться до сонця. Наливає свої сонячні грона, готуючи до столу людського. Дітям нашим буде ягода і нам чарчина для дружньої розмови. І поганого тут, здається, немає нічого.

Андрій БОЄЧКО.
Фото Олександра КРЕМКА.

ВПЕРШЕ у складі Збройних Сил України проходять вчення частин і з'єднань Одеського військового округу. У вченнях беруть участь мотострілецькі, танкові, ракетно-артилерійські війська, авіація, частини протиповітряної оборони, підрозділи забезпечення і тилу.

ОЛЕГ БАЗИЛЕВИЧ — ТРЕНЕР-КОНСУЛЬТАНТ

Учора Федерацією футболу України і відомим фахівцем Олегом Базилевичем підписано спільну угоду. Олег Петрович дав згоду бути тренером-консультантом національної збірної, яка свої чергові матчі проведе 28 жовтня (зі збірною Білорусі) та 18 листопада (зі збірною Польщі).

КОМЮНІКЕ

ПРО ПІДСУМКИ ВІЗИТУ В МОСКВУ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА УКРАЇНИ Л. Д. КУЧМИ

22 жовтня 1992 р. у Москві на запрошення виконуючого обов'язки Голови Уряду Російської Федерації Є. Т. Гайдара з візитом перебував Прем'єр-міністр України Л. Д. Кучма, який був прийнятий Президентом Російської Федерації Б. М. Єльциним.

У ході міжурядових переговорів відбувся обмін думками з широкого кола питань російсько-українських відносин, які становлять взаємний інтерес. Сторони підтвердили важливість розвитку взаємодії і становлення справжнього партнерства між Російською Федерацією і Україною в умовах економічної реформи, яка проводиться в обох країнах, і переходу до ринкової економіки.

Було грунтовно розглянуто хід здійснення двостороннього торговельно-економічного співробітництва. Підтверджено готовність Сторін подавати сприяння в збереженні і розвитку зв'язків між народногосподарськими комплексами Російської Федерації і України, безпосередньо між підприємствами. Висловлено взаємний намір добиватись виконання у повному обсязі домовленостей, зафіксованих в міжурядових угодах про торговельно-економічне співробітництво в 1992 і 1993 роках.

Сторони погодилися здійснювати послідовні кроки у напрямі встановлення режиму вільної торгівлі. З цією метою підписано відповідну міжурядову угоду, яка встановлює режим найбільшого сприяння у торговельних відносинах. Було погоджено підходи до розблокування фінансових взаєморозрахунків між підприємствами двох країн, а також обговорено питання регулювання платіжно-кредитних відносин у зв'язку з наступним введенням в обіг на території України національної грошової одиниці. Сторони домовились вжити додаткових заходів щодо реалізації двосторонніх зобов'язань у галузі кредитно-фінансових відносин.

При обговоренні питань правонаступництва щодо зовнішнього державного боргу і активів колишнього СРСР Сторони висловились за якнайшвидше вирішення цієї проблеми.

Сторони прийшли до згоди про доцільність проведення скоординованої митної політики і укладення найближчим часом двосторонньої угоди з цих питань. При цьому Російська сторона виявила готовність перенести строк введення режиму митного декларування вантажів, які надходять в Україну, з 1 жовтня 1992 р. на 1 січня 1993 року.

З метою посилення координації дій у галузі економічного і соціального співробітництва вирішено створити двосторонню міжурядову комісію, очолювану заступниками глав урядів.

Російська сторона висловила готовність сприяти вирішенню питань, пов'язаних з поверненням осіб, які проживають на території Російської Федерації і належать до депортованих народів.

Сторони висловили переконаність у тому, що проведені переговори і досягнуті на них практичні результати допомагатимуть створенню сприятливих умов для подальшого розвитку взаємовигідного співробітництва між двома державами.

Парламентська хроніка

ЯК ДЕПУТАТИ ЛОГІКУ ШУКАЛИ

Вечірнє засідання 22 жовтня

Проект другої Постанови Верховної Ради України, який депутати теж розглядали за закритими дверима, вирішили все-таки зробити набутком широкого загалу, незважаючи на два протилежні підходи до документа і схожу мотивацію: мовляв, щоб люди знали. Повна назва Постанови — «Про проведення виборів голів сільських, селищних і міських Рад народних депутатів та референдуму щодо дострокових виборів Верховної Ради України».

Після кількох запальних спічів «до процедури» перейшли до обговорення. Виступило близько десятка депутатів, але конструктиву не вийшло: зник кворум. Під кінець засідання в залі залишилося 158 народних обранців, які навряд чи були впевнені, що їхні менш дисципліновані колеги, покинувши парламент, пішли до народу. Про це ті, хто залишився, говорили відверто, але засідання довелося перенести.

Сама Постанова доволі проста, логічна й послідовно цілісна. Вона, враховуючи зміни, які відбулися в суспільстві, а також необхідність реформування органів влади з метою підвищення ефективності їхньої діяльності, є продовженням раніше прийнятих рішень парламенту із зазначених питань і передбачає, по-перше, посилення контролю з боку Президії та постійних комісій парламенту за своєчасним виконанням постанов Верховної Ради.

По-друге, доручає Комісіям Верховної Ради з питань законодавства і законності та з питаннях діяльності Рад народних депутатів і розвитку місцевого самоврядування до 1 грудня цього року підготувати і внести на розгляд проекти чотирьох Законів: про вибори до місцевих представницьких органів, про вибори голів місцевих Рад, про вибори народних депутатів України і про відповідні зміни до чинних Конституції та законодавства республіки.

По-третє і по-четверте: планує проведення в першому півріччі (березень) 1993 року вибори голів місцевих Рад (точна дата визначається разом з відповідним Законом) і паралельно з ними Всеукраїнського референдуму про дострокові вибори Верховної Ради України. Комісії з питань законодавства і законності запропоновано до 1 січня наступного року підготувати проект парламентської постанови про механізм підготовки і проведення цього референдуму.

І все. Іншими словами, проект передбачає, з одного боку, виконання вже прийнятих рішень, з другого — прийняття і виконання нових законів, ніякої революції, сама законодавча еволюція, але прискореними темпами.

Але то тільки на перший погляд так здається, бо є в тому документі прихований глибокий політичний зміст. Бо, по-перше, ця постанова унеможливлює політичний тиск на парламент з вимогою його відставки, вибиває політичну зброю з рук тих, хто вже почав збирання трьох мільйонів підписів за дострокове припинення повноважень нинішнього депутатського корпусу і відкладає проведення референдуму про розпуск сьогоднішнього парламенту на невизначений термін. Бо не передбачає ні проголошення недовіри чи довіри до нинішніх депутатів, ні чітко визначеної дати референдуму.

По-друге, прийняття і виконання цього документа, особливо його пункту про вибори голів місцевих Рад, чітко розставляє нові наголоси в політичній суперечці на тему, якою бути нашій Україні: суто президентською чи парламентсько - президентською. Бо всенародне обрання місцевих керівників робить їхні повноваження більшими, ніж у призначених з Києва представників Президента, а отже, збиває Україну з передбаченого в проекті нової Конституції курсу на президентську республіку.

На мій погляд, якщо депутати про це й знали, то на людях з різних міркувань так глибоко не «копали». Дискусія в залі тривала на рівні пошуку логічних обгрунтувань двох протилежних поглядів на нинішню Верховну Раду: «ми підписуємо собі смертний вирок» і «ніхто не хотів помирати» (вибачте, звичайно, за деяку зловісність порівнянь).

Перші говорили про те, що прийняття цієї постанови тільки посилить паралелізм влад на місцях, внесе додатковий хаос в управління регіонами і посилить особисту боротьбу між місцевими начальниками, які, зійшовшись у герці, взагалі забудуть про виконання службових обов'язків. І це справді так.

Однак другі запевняли, що запропонована постанова є логічним продовженням уже прийнятих парламентом рішень, і не можна допускати, щоб народ вимагав їхнього виконання силоміць, тиском на парламент. Цілком логічним у цьому контексті було й зауваження І. Плюща: мовляв, констатація факту, що скрізь усе погано, ще не означає, що не треба взагалі нічого робити, скоріше навпаки — парламент має очолити процес виходу України і з кризи влади, і з загальної кризи.

Друга точка зору, як на мене, у наших умовах усе-таки доцільніша. Бо сьогодні влада України, Верховна Рада також, не зовсім відповідає парадоксальному на перший погляд призначенню будь-якої влади: не задовольняючи персонально нікого, ні окремі групи, ні окремих осіб, працювати на благо всього народу. Наша ж влада сьогодні, на жаль, мало в кого в республіці з різних причин викликає щиру симпатію, але й не може запропонувати конкретну програму дій, яка задовольняла б усіх. Це, повторюю, на жаль, уже очевидно. А отже, цілком можливо, що спрацює «логіка» відомого всім далеко не веселого анекдота: «Куме, ви маєте рацію». — «Ні, я маю кулемет»... Тож, на мій погляд, головне завдання нашої влади — не дати запрацювати «логіці кулемета» і всіма силами відвернути соціальний вибух. Вдасться це зробити, тоді можна буде й про партійні переваги посперечатися...

* * *

23 жовтня кворуму знову не було, і головуючий Плющ запропонував тим депутатам, що з'явилися в залі, ще раз розглянути запропонований законопроект і якимось чином визначитися: або прийняти, або розбити на частини і все-таки ухвалити або й пристати на пропозицію депутатів, які пропонували просто прискорити законодавчу роботу і, нормально працюючи, прийняти запропоновані постановою закони. Годину депутати сиділи в залі й обмінювалися думками. Найбільше «дісталося» студентам, яких депутат В. Черненко назвав «малою купкою», що тільки уявляти може себе політичною силою, та І. Плющу. Депутат С. Дорогунцов звинуватив Голову Верховної Ради в тому, що той підтримує політику «розвалу парламенту вигідну Президенту» та деструктивним силам, які хочуть повного безладдя в Україні. Запропонував він також провести плебісцити у виборчих округах і з'ясувати, чи довіряють виборці своїм депутатам. Багато й іншого пропонувалося, але вже сьогодні очевидно: наявні перші симптоми парламентської кризи. Може, й гучно сказано, але як інакше назвати те, що депутати не ходять на роботу. Відповідальну роботу.

Володимир СКАЧКО,
спеціальний кореспондент «Голосу України».

Аграрні діалоги

«Я БУВ МІНІСТРОМ БЕЗ ПОВНОВАЖЕНЬ»

Так охарактеризував Василь Ткачук своє восьмимісячне перебування на чолі Міністерства сільського господарства і продовольства.

ІЗ ДОСЬЄ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

Василь ТКАЧУК. Поки що державний міністр сільського господарства і продовольства України. Він — один із небагатьох міністрів уряду Вітольда Фокіна, хто не був людиною Системи. Обстоював і обстоює радикальні реформи на селі.

— Василю Михайловичу, про вашу відставку говорять у коридорах української влади. Ми намагаємося зрозуміти, чому ви не стали українським Столипіним?

— Коли йшов на цю посаду, то сказав: «Хочу бути міністром у повному розумінні цього слова». Думав багато зробити, але мене поставили у дивну ситуацію. З багатьох питань я не згоджувався з лінією колишнього уряду. Але з моєю позицією мало хто рахувався. Зокрема, ніхто навіть не поцікавився моїми думками про заготівлю зерна. На мій погляд, по-перше, треба було дати селу такі необхідні промислові товари. По-друге, заборонити виробляти спирт із продовольчого зерна. Бо багато хто на цьому зробив великі гроші, але зменшив хлібні припаси. По-третє, слід було провести кущові збори керівників господарств і порадитися про ціни та індексацію.

— А що, на ваш погляд, коїться тепер у тваринництві? Адже частина аграрників застерігає: «Тваринництво в небезпеці!»

— Я не бачу тут небезпеки. Ми цього року зібрали на два мільйони тонн хліба більше, ніж торік. А поголів'я худоби маємо менше від торішнього на мільйон голів. Разом з тим плануємо купувати за кордоном хліб за валюту. А треба було б закупити гербіциди, пестициди, переробні лінії. Власне, я не відмовляюся від своїх слів, сказаних на нарадах різного рівня: «Тримайте худоби стільки, скільки зможете прогодувати». Бо коли за будь-яку ціну утримуватимемо поголів'я, то колгоспи знову потребуватимуть дотації.

Хвилює мене й те, що ми зазнаємо серйозних збитків від продажу м'яса Росії. Відтак на тонні маємо близько ста тисяч карбованців збитку! Бо наша держава закуповує його по 220 карбованців, а продає сусідам — по 80. Дорожче у нас просто не беруть. Як на мене, то доцільніше було б іти на різні бартерні угоди, особливо нафтові. Щоправда, «скидання» поголів'я ми повинні зробити регульованим. Інакше триматимемося за вигідну стару систему і грабуватимемо державу Україну.

— Що й було зроблено цього року із системою захисту рослин. Закупівлю гербіцидів і пестицидів за кордоном благополучно провалили...

— Так. Я обстоюю і обстоював їх централізовану закупівлю. Натомість цю важливу справу взяв у свої руки «Агробізнес» та деякі інші організації. На жаль, у мене не було важелів впливу на ці процеси. Іноді про аграрну політику України я довідувався лише із засобів масової інформації. Бо Мінсільгосп був і залишився абсолютно безправним міністерством. Коли, скажімо, в США і Австрії аграрні міністерства визначають політику в галузі. Хочу ці думки висловити і новому Прем'єр-міністрові Леоніду Кучмі.

— Але ви, мабуть, не виключаєте, що на цій зустрічі йтиметься про вашу відставку. Відтак це інтерв'ю може стати останнім у міністра Василя Ткачука...

— Я реформатор. Стою на позиції приватизації на селі. Через неї Україна мусить пройти. Слід радикально і водночас зважено провести паювання господарств. Зокрема, надати можливість селянам із своїм паєм вийти із колгоспу. Саме життя їх зведе знову, але на базі об'єднання на засадах економіки. Особливо мене непокоїть гальмування земельної реформи на місцях. Нам не треба боятися і сміливо йти на створення земельного банку і земельної біржі, а зрештою — ринку землі. Тривожить психо-

(Закінчення на 7-й стор.)

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

ПРО ВДОСКОНАЛЕННЯ РОБОТИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Заслухавши доповідь Голови Верховної Ради України І. С. Плюща, критично проаналізувавши практику роботи Верховної Ради України дванадцятого скликання, прагнучи до ефективнішої реалізації нею конституційних повноважень, вдосконалення контрольних функцій, піднесення відповідальності депутатів за виконання своїх обов'язків, посилення впливу на соціальні процеси, виходу держави з економічної кризи, подолання зубожіння людей та соціального захисту найменш забезпечених верств населення, зміцнення законності та правопорядку, Верховна Рада України **постановляє:**

1. Президії Верховної Ради України, постійним комісіям, народним депутатам зосередити зусилля на першочерговому вирішенні тих завдань, які пов'язані з підготовкою, розглядом і впровадженням у життя законів, спрямованих на проведення економічної реформи, соціальний захист населення, розбудову державних інститутів, зміцнення законності і правопорядку, боротьбу з корупцією і злочинністю.

З метою вироблення узгоджених дій органів законодавчої і виконавчої влади вважати за доцільне, після сформування нового Уряду України, провести спільне засідання Верховної Ради України і Уряду України за участю Президента України.

2. Президії Верховної Ради України в десятиденний строк підготувати і внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо вдосконалення проведення пленарних засідань, роботи народних депутатів в постійних комісіях та виборчих округах.

Комісіям Верховної Ради України у питаннях законодавства і законності, мандатній і з питань депутатської етики підготувати і невідкладно внести на розгляд шостої сесії Верховної Ради України проекти законів «Про статус народного депутата України», «Про постійні комісії Верховної Ради України» та Регламенту Верховної Ради України.

3. Президії Верховної Ради України протягом десяти днів підготувати на розгляд Верховної Ради України пропозиції про вдосконалення структури і склад постійних комісій Верховної Ради України.

4. Голові Верховної Ради України І. С. Плющу внести до 10 листопада цього року пропозиції про заміщення вакантних посад голів постійних комісій та ротацію голів постійних комісій Верховної Ради України.

Включити до порядку денного шостої сесії Верховної Ради України звіт головного редактора газети «Голос України». Розглянути це питання в листопаді 1992 року.

5. Ввести в практику Верховної Ради України періодичне заслуховування звітів голів постійних комісій про законотворчу роботу та здійснення комісіями контрольних функцій.

6. Встановити в розпорядку роботи Верховної Ради України інформування один раз у квартал Кабінетом Міністрів України, Національним банком України народних депутатів з актуальних проблем соціально-економічного розвитку, внутрішньої і зовнішньої політики та відповіді на запитання (День Уряду).

7. З метою вдосконалення законотворчого процесу доручити Першому заступнику Голови Верховної Ради України В. В. Дурдинцю разом з Комісією у питаннях законодавства і законності підготувати проекти Положення про порядок розробки проектів законів і Положення про вимоги щодо структури і змісту проектів законів та подати їх на розгляд Верховної Ради України до 1 грудня 1992 року. Передбачити, що законопроекти повинні супроводжуватись економічним обгрунтуванням.

Прискорити перегляд чинних законодавчих актів щодо їх відповідності Конституції України та взаємоузгодженості.

Президії Верховної Ради України розробити механізм здійснення парламентського контролю за реалізацією законів і постанов, які приймаються Верховною Радою України, а також за діяльністю державних органів, підпорядкованих Верховній Раді України: Фонду державного майна України, Національного банку України, Антимонопольного комітету України.

Доручити Президії Верховної Ради України переглянути штати комісій відповідно до обсягу їх роботи, а також штати юридичного відділу Секретаріату Верховної Ради України, вирішити питання про створення Інституту законодавства та науково-інформаційного центру і парламентської бібліотеки.

8. Президії Верховної Ради України підготувати і в строк до 1 грудня 1992 року внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції про вдосконалення розпорядку роботи, обліку фактичних витрат робочого часу народними депутатами України, пов'язаного з виконанням депутатських повноважень. Протягом місяця розглянути весь комплекс питань, пов'язаних з матеріально-технічним, фінансовим та соціальним обслуговуванням народних депутатів України, внести на розгляд Верховної Ради України відповідні пропозиції, опублікувати прийняті рішення.

Голові Верховної Ради України І. С. Плющу до 1 грудня 1992 року внести на розгляд Верховної Ради України кошторис витрат Верховної Ради України на 1993 рік.

Комісіям Верховної Ради України у питаннях законодавства і законності, у питаннях соціальної політики та праці разом з Кабінетом Міністрів України завершити роботу над проектом Закону про державну службу і внести його на розгляд шостої сесії Верховної Ради України.

9. Президії Верховної Ради України узагальнити пропозиції і зауваження народних депутатів та затвердити план заходів щодо їх виконання.

Пропозиції народних депутатів, що стосуються роботи Адміністрації Президента України та Кабінету Міністрів України, надіслати для розгляду і реагування Президенту України та Прем'єр-міністру України з наступним інформуванням в установлені законом строки Верховної Ради України про результати розгляду.

10. Доручити Президії Верховної Ради України розробити і внести на розгляд Верховної Ради України: проект Положення про порядок затвердження послів і консульських представників України за кордоном; порядок і періодичність видання інформаційного бюлетеня, в якому публікуватимуться нормативні акти Верховної Ради України, Президента України і Кабінету Міністрів України.

11. Голові Верховної Ради України І. С. Плющу про хід виконання цієї постанови проінформувати Верховну Раду України на початку роботи сьомої сесії Верховної Ради України.

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ.
м. Київ
22 жовтня 1992 року.

ОБГОВОРЕНО ПИТАННЯ ПРО ВДОСКОНАЛЕННЯ РОБОТИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Як вже повідомлялося, 21—22 жовтня на закритих пленарних засіданнях Верховної Ради України розглянуто питання про удосконалення її роботи. З доповіддю виступив Голова Верховної Ради І. Плющ. Під час обговорення виступило 43 народних депутати.

У доповіді і виступах критично проаналізовано практику роботи Верховної Ради України дванадцятого скликання. Особлива увага зверталась на необхідність ефективної реалізації нею своїх конституційних повноважень, вдосконалення контрольних функцій, підвищення відповідальності народних депутатів за виконання своїх обов'язків.

Під час обговорення наголошувалось, що Верховна Рада, удосконалюючи законотворчу та контрольну діяльність, має посилювати вплив на соціальні процеси в Україні, активніше сприяти її розбудові як незалежної демократичної держави, виходу з економічної кризи, забезпеченню соціального захисту населення, зміцненню законності і правопорядку.

Вносились конкретні пропозиції щодо вдосконалення проведення пленарних засідань, роботи народних депутатів у постійних комісіях та виборчих округах.

Підкреслювалась, зокрема, необхідність Президії Верховної Ради України, постійним комісіям зосередити зусилля на першочерговому вирішенні питань, пов'язаних з підготовкою, розглядом і впровадженням у життя законів, спрямованих на проведення економічної реформи, вирішенні соціальних проблем, розбудови державних інститутів. Визначено завдання щодо розробки механізму здійснення парламентського контролю за реалізацією законів і постанов, що приймаються Верховною Радою, а також за діяльністю державних органів, які їй підпорядковані.

З обговореного питання Верховна Рада України прийняла постанову, яка друкується в пресі.

У партіях і рухах

ЩЕ ОДИН ЦЕНТР — АНТИІМПЕРСЬКИЙ...

Як стало відомо з документів — заяви і звернення, — що, на мою думку, надто пізно надійшли до газети, два минулі вихідні в Києві працював І конгрес Товариства україно-азербайджанської дружби. В ньому взяли участь від нашої республіки Українська національна асамблея (УНА), Українська консервативна республіканська партія (УКРП) та Українська націоналістична спілка (УНС), від Азербайджану — Азербайджанський національний рух «Туран» та Партія Чагдаш Туран, від Казахстану — Партія національної свободи «Алаш». Лідери цих організацій і підписали названі раніше документи, а також запропонували в зверненні «До поневолених народів» створити координаційний антиімперський центр. Про головне завдання цього центру в зверненні говориться: «Ми хочемо перепинити шлях імперським силам, котрі намагаються якщо не поневолити нас політично, то перетворити економічно наші території в сировинний додаток, а наше населення — в дешеву робочу силу». Приєднатися до антиімперського центру запросили всі народи і національно-визвольні рухи, «які не хочуть перебувати в орбіті політичного та економічного впливу різних великодержавних та імперських центрів», бо головними ворогами справжнього національного демократичного відродження сьогодні скрізь виступають «неокомунізм, що відроджується, російський імперіалізм, американський космополітизм і західноєвропейський лібералізм». Все це відповідно є ланками «одного ланцюжка світового імперіалізму».

В заяві конгресу його учасники вимагають припинити практику політичних репресій і просять усі національно-визвольні рухи приєднатися до заяви. В ній, зокрема, наведені і факти таких репресій у нових країнах Середньої Азії та Казахстані. Казахський письменник К. Асанов понад два місяці перебуває у в'язниці за видання книги з критикою відродження неокомунізму та особисто Президента Казахстану Н. Назарбаєва. В тому ж Казахстані без суду заарештовані члени партії «Алаш». Лідери національно-демократичних рухів Я. Абідов (Узбекистан) та А. Атабек (Казахстан) змушені були просити політичного притулку в Азербайджані. В Узбекистані заарештовують і переслідують активістів народного руху «Бірлік». Конфіскують тиражі незалежних видань, що друкують поза межами країн: «Даяну» і «Ата-Ватан» — у Туркменистані, «ХАК» — у Казахстані.

По-різному можна поставитися до документів цього конгресу, але з огляду на те, що повідомлення про згадані інциденти надходили й з інших джерел, то, на мою думку, безперечно одне: політично боротися можна, це не суперечить демократії. Але демократія та політичні переслідування й арешт друкованих органів політичних супротивників — то речі несумісні.

Володимир СКАЧКО.

...А БІЛЬШОВИКИ ЄДНАЮТЬСЯ

У Чернігові в СПТУ № 5 відбулася закрита нарада представників лівих партій та рухів України. У ній взяли участь і делегати так званої ХХ Всесоюзної конференції КПРС, що відбулася 10 жовтня у Москві. Прибули делегації від Партії комуністів України (Дніпропетровськ), Спілки комуністів-трудящих «За соціальну справедливість» (Чернігів), Координаційної ради трудових колективів — Спілки трудящих України (Черкаси), Робітничо-селянської соціалістичної партії (Одеса), ВКП(б), «Трудової Луганщини» (Луганськ), «Робітничого союзу» (Київ), Спілки комуністів України (Донецьк), Комуністичної робітничої партії та Руху комуністів України (Київ).

Після наради була дана прес-конференція, у ході якої стало відомо, що в Чернігові утворена координаційно-консультативна рада лівих організацій України з адресою в Києві. Вона боротиметься за відновлення КПУ, але на більш лівих засадах, а також за повернення майна КПРС.

Учасники наради вирішили об'єднатися тому, що «ті структури влади, які існують, — антидемократичні, бо влада народу у формі Рад замінена на одноосібну владу представника Президента». Водночас ліві комуністи вважають, що нинішня «Верховна Рада повинна існувати. Ми виступаємо проти дострокового розпуску її, тому що вважаємо: у нинішньому складі вона своїх сил не вичерпала». Основна мета об'єднання лівих сил, як дізналися журналісти, — участь у наступних виборах єдиним фронтом.

Сергій ПАВЛЕНКО,
власний кореспондент «Голосу України».
Чернігів.

В. ЧОРНОВІЛ НАЗДОГНАВ Л. КРАВЧУКА ЗА РЕЙТИНГОМ, АЛЕ НЕ РОЗУМІЄ ЙОГО

За даними соціологічного опитування, проведеного Інститутом соціології АН України, на 15 жовтня цього року за п'ятибальною шкалою відомі політики республіки одержали такі оцінки: Л. Кравчук — 2,9, В. Чорновіл — 2,9, В. Гриньов — 2,8, І. Плющ — 2,7, І. Салій — 2,7, В. Чемерис — (лідер СУСу) — 2,6, Л. Кучма — 2,4, В. Симоненко — 2,3, С. Хмара — 2,1. Позитивно до діяльності Л. Кравчука ставляться 36,1 відсотка опитаних, В. Чорновола — 39 відсотків, В. Гриньова — 31,5 відсотка, І. Плюща — 25,8 відсотка, Л. Кучми — 24,9 відсотка. Негативно, відповідно за особами, — 30,7 відсотка, 39,3 відсотка, 35,7 відсотка, 39,8 відсотка, 53 відсотки. Найнижчий політичний рейтинг за цими даними у народного депутата України С. Хмари — 67 відсотків «негативу», а у Симоненка цей показник 55,8 відсотка.

На прес-конференції, де було розповсюджено дані, лідер Руху В. Чорновіл сказав, що він особисто цим рейтингом задоволений. Повідомив він також і про те, що сьогодні вже створено 159 ініціативних груп для збирання підписів щодо проведення референдуму, 87 з них у 23 областях офіційно зареєстровано (це 5100 чоловік). З штабу референдуму повідомили, що за даними з областей уже зібрано приблизно 400 тисяч підписів, але В. Чорновіл, за його словами, ставиться до цієї цифри дещо скептично: дуже вже мало часу минуло...

Крім того, В. Чорновіл заявив, що не зовсім розуміє, чому Л. Кравчук, маючи такі владні повноваження, не стає одноосібним диктатором України і не реалізує своїх можливостей. «Чи то не хоче, чи то не може, — сказав В. Чорновіл, — але це добре, що відбувається саме так». Це справді добре особливо з огляду на те, що прихильники «залізної руки» вже давно завмерли на старті...

Вл. інф.

Продиктовано в номер

Шолом Конгресу!

Завтра та післязавтра у Міжнародному центрі культури та мистецтв Ради федерацій незалежних профспілок відбудеться Єврейський Конгрес України. Напередодні Конгресу оргкомітет провів прес-конференцію, на якій виступив голова Ради національних товариств, він же — голова Товариства єврейської культури України Ілля Левітас. З його слів, Єврейський Конгрес має переконати владні структури у тому, що вирішувати проблеми національних меншин, зокрема єврейської, принагідно на державному рівні. В цьому напрямку вже зроблено чимало — Україна першою з республік СНД прийняла Закон про національні меншини, не зловживаючи ніякими ідеологічними догмами. Єврейський народ тут має вже свою національну бібліотеку, частку у державному бюджеті на розвиток культури, освіти, мистецтва. Проте проблем у півмільйонної єврейської частини України, на жаль, не поменшало. Одні наполягають на створенні громад за етнічною ознакою, інші — вболівають за ради єврейської громадськості. Одні говорять на івриті, інші — відроджують ідиш. Прогресує міграція за кордон євреїв-інтелектуалів. Занепадають могили та історичні пам'ятники. На Конгрес з'їдуться євреї, молдовці, українці, росіяни — люди різного походження, що шанують культуру та традиції єврейського народу. Напевно, буде серед них і Віра Коровченко — українка з Яготина, що на Київщині, — яка з власної ініціативи зібрала купку людей і створила міське товариство єврейської культури.

Якщо буде — подаруйте їй квіти.

Сергій ВЛАД.

Київ.

Передплата-93

«ГОЛОС УКРАЇНИ» — КРАЩИМ ТРУДІВНИКАМ СЕЛА

Селянська спілка «Луга» з Горохівського району на Волині для своїх кращих 15 працівників передплатила на наступний рік «Голос України». Про це розповів голова спілки Микола Панасюк. І ще додав:

— Газета «Голос України» — об'єктивна, солідна, не сварлива, пише цікаво... Бажано, щоб більше уваги приділяла сільським трудівникам.

Ми постараємося врахувати це побажання. А за підтримку газети — дякуємо.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

БУДИНКУ ОСВІТЯН ~80

Цьогорічний жовтень в столичному освітянському житті позначений двома датами: народженням навчального відеотеатру і 80-літтям Будинку вчителя.

Учора в Києві в рамках ювілейних урочистостей відбулася презентація нового відеотеатру «Історії та краєзнавства України». Школярі, педагоги, журналісти, які зійшлися цього вечора в Будинку освітян, мали змогу переглянути унікальні кадри про події й колізії, пов'язані з цим будинком.

«Cito!»

«ПЕРКІН-ЕЛМЕР» ПРОСИТЬ ВИСЛОВЛЮВАТИСЯ...

Дарованому коню, кажуть, в зуби не дивляться. Та фірма «Перкін-Елмер», що є світовим лідером у виробництві аналітичних приладів та систем, на те свого «коня» і подарувала, щоб до нього як слід придивились.

Побувавши у гостях у київських гігієністів, американські спеціалісти в царині медицини праці жахнулися: з допомогою такої техніки вести аналітичні роботи?! А через деякий час фірма повідомила про свій намір безкоштовно надати у розпорядження Українського інституту медицини праці атомно-абсорбційний спектрофотометр.

— Вічні конфлікти, що виникають при встановленні залежності захворювання від умов праці, спричиняє недостовірність даних, які одержуються при аналізі вмісту хімічних елементів в організмі людини і оточуючому її середовищі,— розповідає головний лікар Тетяна Харченко.— Та звідки їм бути достовірними, якщо працюють наші спеціалісти на допотопному абсорбціометрі? І потім... В силу своєї особливості спектрофотометр «5 100-Z» дозволяє в одній невеликій пробі виділяти необмежену кількість елементів. Причому, як в оточуючому середовищі, де рівні їх вмісту вкладаються у рамки чутливості традиційної атомної абсорбції, так і в організмі людини, де ці рівні надзвичайно низькі. Можна сказати, що, одержавши цей прилад, ми на світ народилися. Треба думати, що й наші пацієнти також. Адже ми тепер маємо можливість вдосконалювати методики лікування. Скажімо, виокремлювальна терапія проводиться для виведення шкідливих речовин з організму. Та наскільки вона ефективна? Це можна визначити лише з допомогою точних приладів.

Тепер, коли фахівці придивились до «подарованого коня», можна і враженнями поділитися. Це збирається зробити кандидат біологічних наук Ірина Белашова на семінарі «Аналітичне устаткування фірми «Перкін-Елмер» та його застосування в екології та медицині», який відбудеться у Києві у великому залі Президії Академії наук 27—28 жовтня. Участь у семінарі візьмуть спеціалісти з України, Росії й США, що працюють у біологічному та екологічному моніторингу. Треба гадати, що обмін думками допоможе визначитися, наскільки співробітництво з «Перкін-Елмер» допоможе Україні вирішити свої проблеми в екології та медицині.

Марина ДЯТЛОВА.

Суботній репортаж

САТАНІВСЬК[…] ВОДУ ПРИБОРКА[…]

Тож лікуватися нею можна буде не обов'язков[…] в санаторії, а й удома

— Гляньте праворуч — на ту старовинну кам'яну стіну, — показує у вікно машини голова Городоцької районної Ради народних депутатів Ларіон Безрукий.— Там був колись в'їзд до Сатанова. А ген на горі,— продовжив він,— діючий монастир... У нас немало такого, що в майбутньому може скласти цікавий туристський маршрут для пацієнтів санаторію. А мандрівки — це теж оздоровлення.

Як на мене, санаторій, дійсно, починає лікувати, ще коли наближаєшся до нього. Перед очима — мальовнича трикутна улоговина. З двох сторін — ліс, серед зелені й осіннього золота — корпуси санаторію. А попереду — крутий зелений вал. То протилежний берег Збруча. Товтри є товтри. Звідси й назва санаторію.

— Мінеральні води знайдено поблизу Сатанова в 60-х роках,— розповідає головлікар санаторію «Товтри» Іван Назарчук.— Понад Збручем, на глибинах 70—140 метрів, було виявлено воду, котру сьогодні називаємо «Збручанською». Це посестра відомої «Нафтусі». Та вона має виражнішу дію. Лікує нирки, печінку, сечову систему. Благотворно впливає при порушенні обміну речовин, зокрема при цукровому діабеті. Особлива цінність води — її високі жовчогінні та сечогінні властивості. Завдяки цьому, як свідчать дослідження, вона виводить з організму інкорпоровані радіонукліди.

Останнє, зрозуміло, важливо для всіх, кого торкнулося чорнобильське лихо. Звідси, правда, й деякі прикрощі.

— Скажімо, путівка на двох,— пояснює головлікар, — а приїжджають троє, на трьох — четверо. Батьки беруть із собою дітей. Ми з розумінням ставимось до цього. Але санаторій перенаселений. Одночасно ми можемо прийняти півтисячі чоловік, а їх — близько шестисот. Це ускладнює процедури, харчування тощо.

«Товтри» — один з найкомфортабельніших санаторіїв. В розпорядженні лікарів найсучасніше діагностичне устаткування. Іван Назарчук не без гордості показує бювет. Споруда — як писанка. Така ж мальовнича — їдальня.

Ідемо до місця забору мінеральної води. Тут є крани, і багато хворих п'ють саме тут. Я теж п'ю, потім набираю флягу — щоб запастися на два-три дні. Та лікар посміхається:

— Завтра ви її виллєте...

Забігаючи наперед, скажу: так і сталося. Вода стала ніякою, на[…]

— Спра[…]нив головл[…] швидко в[…] якості. Та [...] респондент [...] раїни В'яч[...] розробив к[...] патентован[...] розробка п[...] тації, т[...] бачає [...] ціального [...]

Це, до [...] також для [...] жливо, які[...] організації [...] до скороче[...] проекта д[...] Чорнобиль[...]

Санатор[...] Нині сила [...] луганських [...] ться два [...] ловік кож[...] планом ро[...] передбачає[...] му році «[...] муть 6500 [...] му —[...]

— Це [...] розбудову [...] шує розпо[...] кий. — С[...] чають: то[...] сорок тис[...] відно [...] фраст[...] необхідне [...] слугован[...]

Анатолі[…]

Хмельн[…]

Курйози

Як директор їв ог[…]

Дещо курйозною вийшла з[…] громадських організацій з п[…] дента в Бериславському рай[…] ганем. Усе відбувалось, [...] і [...] магали землю, колишн[...]рт[...] хрещувалися від свого [...]му[...] І раптом слово взяла голова [...] Ніна Ніколаєнко. Вона повід[...] купила в магазині «Кооперат[...] вованих огірків. Коли вдома [...] заповнив усю квартиру.

Понесла жінка зіпсовані ог[…] готконтори Миколи Вольвача[…] відмовилися приймати. Попр[…] до заготівельників, принагід[…] ляв. ви б таку продукцію не [...] вування Ніни Іванівни, коли [...] вич, затуляючи носа, витяг [...] чав їсти. Один, другий, третій[…]

— Мені навіть стало зле,— [...] ко,— а директор їв, аж за [...] дие, що я помиляюсь — огір[...]

І все ж, непохитний коо[…] повернути гроші за неякісни[…] за одну банку. Друга була з'ї[…]

Про цей незвичайний вип[…] цева газета «Народний вісни[…]

Іван [...]

Херсонська область.

Мал. Володи[…]

УТОЧНЮЄМО

Ряд газет (в т. ч. «ГУ») поспішили інформувати про події 9 жовтня ц. р. на київському речовому ринку «Патент». Дехто не втримався від власних трактовок, потрапивши «на вудочку» нарсуду Московського району, що наклав адмінарешт на п'ятьох затриманих, звідси домисли про рекетирів, вилучені цінності, наркотики, зброю. На вимогу Генпрокуратури України прокуратурою міста були вивчені обставини справи і заступник прокурора Києва Ю. Морозов опротестував рішення Московського райнарсуду, мотивуючи своє рішення відсутністю доказів для судового розгляду.

ТРАГІКОМЕДІЯ У ТЕАТРІ ДРАМИ І КОМЕДІЇ

Гастролі

600 вистав за 6 років існування театру у 90 містах Франції та 32 країнах світу, участь у фестивалях в Авіньйоні, Вроцлаві, Єрусалимі, Відні, Парижі... 7 постановок. Це — статистика з «послужного списку» театру «Н. А. Д. А». І навіть підтримка міністерства культури Франції не змусить так «викладатися», якщо немає внутрішнього двигуна...

П'єса «Юбю» за творами Альфреда Жарі була вперше представлена на суд глядачів в 1990 році. Завдяки Французькому культурному центру в Україні та «Альянс франсез» побачили її і кияни.

Дія вистави — у Польщі 1876 року — коли держави з такою назвою не існувало. Була Варшавська губернія у складі Російської імперії. Отже, у Польщі — означає ніде. На сцені — лише двоє: батько Юбю (Гієм Пельгрен) та мати Юбю (Домінік Паке). Піддані — генерали, придворні, солдати — овочі і фрукти на багато сервованому столі. Летять голови ще донедавна фаворитів — папаша Юбю розлюбив капусту. Капає кров — сік цибулі, яку він ніколи не любив. Улюблене «de merde» — з небагатого лексикону сталінських поплічників. Ми бачимо крізь гру уяви на місці брюсельської капусти голову реальної людини, з хрустом підламуються зелені стеблини: у чаклунських руках акторів ми несподівано бачимо чарівну demoiselle замість банальної цибулини... Диктатура!

Польща 1876 року, Україна 1930-го або 1947-го?

А у вівторок Французький культурний центр в Україні, Київконцерт і Будинок актора подарували киянам чарівний вечір квартету кларнетистів «Лютеція». Моцарт, Вівальді, де Фалья. Після концерту у Києві у репертуарі «Лютеції» з'явився і український автор. Але музика — не така вже інтернаціональна річ. Тому краще відділення було перше — французьке. А Вівальді і Альбеніс у виконанні «Лютеції» теж стали трошки французами...

Костянтин ПАРИШКУРА.

Суботній репортаж

САТАНІВСЬКУ ВОДУ ПРИБОРКАНО

Тож лікуватися нею можна буде не обов'язково в санаторії, а й удома

— Гляньте праворуч — на ту старовинну кам'яну стіну, — показує у вікно машини голова Городоцької райради народних депутатів Ларіон Безрукий.— Там був колись в'їзд до Сатанова. А ген на горі,— продовжив він,— діючий монастир... У нас немало такого, що в майбутньому може скласти цікавий туристський маршрут для пацієнтів санаторію. А мандрівки — це теж оздоровлення.

Як на мене, санаторій, дійсно, починає лікувати, ще коли наближаєшся до нього. Перед очима — мальовнича трикутна улоговина. З двох сторін — ліс, серед зелені й осіннього золота — корпуси санаторію. А попереду — крутий зелений вал. То протилежний берег Збруча. Товтри є товтри. Звідси й назва санаторію.

— Мінеральні води знайдено поблизу Сатанова в 60-х роках,— розповідає головлікар санаторію «Товтри» Іван Назарчук.— Понад Збручем, на глибинах 70—140 метрів, було виявлено воду, котру сьогодні називаємо «Збручанською». Це посестра відомої «Нафтусі». Та вона має виражений дію. Лікує нирки, печінку, сечову систему. Благотворно впливає при порушенні обміну речовин, зокрема при цукровому діабеті. Особлива цінність води — її високі жовчогінні та сечогінні властивості. Завдяки цьому, як свідчать дослідження, вона виводить з організму інкорпоровані радіонукліди.

Останнє, зрозуміло, важливо для всіх, кого торкнулося чорнобильське лихо. Звідси, правда, й деякі прикрощі.

— Скажімо, путівка на двох,— пояснює головлікар, — а приїжджають троє, на трьох — четверо. Батьки беруть із собою дітей. Ми з розумінням ставимось до цього. Але санаторій перенаселений. Одночасно ми можемо прийняти півтисячі чоловік, а їх — близько шестисот. Це ускладнює процедури, харчування тощо.

«Товтри» — один з найкомфортабельніших санаторіїв. В розпорядженні лікарів найсучасніше діагностичне устаткування. Іван Назарчук не без гордості показує бювет. Споруда — як писанка. Така ж мальовнича — їдальня.

Ідемо до місця забору мінеральної води. Тут є крани, і багато хворих п'ють саме тут. Я теж п'ю, потім набираю флягу — щоб запастися на два-три дні. Та лікар посміхається:

— Завтра ви її виллєте...

Забігаючи наперед, скажу: так і сталося. Вода стала ніякою, навіть неприємною.

— Справа в тім,— пояснив головлікар,— що вона швидко втрачає лікувальні якості. Та не біда. Член-кореспондент Академії наук України В'ячеслав Шестопалов розробив консервант, його запатентовано. Завершується розробка проектної документації, [...]тупного р[...] передбачає [...] будівниц[...] спеціального виробництва.

Це, до речі, інформація також для зацікавлених. Можливо, якісь підприємства чи організації докладуть зусиль до скорочення відстані від проекта до конвеєра. Адже Чорнобиль не жде.

Санаторій розширюється. Нині силами донецьких та луганських шахт споруджуються два корпуси на 50 чоловік кожен. Генеральним планом розвитку санаторію передбачається, що в 2000-му році «Товтри» прийматимуть 6500 чоловік [...] в 2015-му — [...]тисяч.

— Це покличе за собою розбудову Сатанова,— завершує розповідь Ларіон Безрукий. — Спеціалісти передбачають: тоді це буде місто на сорок тисяч жителів. Відповідно [...]де розбудо[...]а інфраст[...]ура Сат[...] і все необхідне для належного обслуговування здравниці.

Анатолій СОЛОНСЬКИЙ.
Хмельницька область.

Ракурс

ФРОНТ КЛАСОВОЇ БОРОТЬБИ

В школі-ліцеї № 157 один з десятих класів, у якому вчаться самі дівчата, вирішив провести популярну гру «Кохання з першого погляду». Отже, клас 10-Д («дівчачий») запросив хлопців з класу 10-Б. Але під час переговорів між класами дівчата ледь не побилися між собою. Дівчата 10-Б класу встановили диктат над «своїми» хлопцями й заборонили їм грати у подібні ігри. Ворогування триває.

А хлопці сміються...

Тетяна ЗАГОРОДНЯ,
агентство «Юнпрес».
Київ.

Коротко

БЕСТСЕЛЕР ПРО САМОГОН

Блискавично зреагували на подорожчання алкогольних напоїв працівники спільного підприємства «Полисіл ЛТД», випустивши масовим тиражем книжечку «Як зварити самогон». Її міфічний автор Одарка Бодунова пропонує рецепти «бісового зілля», конструкцію самогонного апарату і втішає читачів, що добру оковиту можна одержувати не лише з цукру. Для цього підійдуть картопля, зерно, томати, боби і, звичайно ж, буряки. Видання користується великим попитом, тож СП має намір її перевидати.

Лідія ТИТАРЕНКО.
Черкаси.

ЕЛЕКТРОННИЙ СТОРОЖ

Львівська картинна галерея була зачинена на 5 місяців після загибелі двох її працівників від рук грабіжників. Викрадені шедеври поки що не знайдено, а галерея вже відчинила двері для шанувальників мистецтва.

Тепер вона у всеозброєнні. В кожному залі — засоби теленагляду. Головне приміщення охороняють 34 висококваліфіковані працівники міліції. Держава виділила 5 мільйонів купонів на встановлення приладів сигналізації, які забезпечують оперативний зв'язок з головним пультом управління й знаходяться під руками у наглядачів. Така сигналізація для охорони державних цінностей встановлена вперше в Україні.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Львів.

БУЛИ Б ГРОШІ — ЗУБИ ЗНАЙДУТЬСЯ

У міській та обласній стоматологічній поліклініках для інвалідів війни і праці, пенсіонерів, дітей до 14 років, чорнобильців I—III категорій введено безплатні послуги. Інші ж беззубі мусять викласти кругленькі суми. За виготовлення і встановлення пластмасового протеза — 830 купонів, фотополімерної коронки — 600—1300, порцелянової — 1500.

Володимир ЛИЗА.
Житомир.

«СОРДА» ПРОТИ ЗЛОДІЇВ

Вперше в Україні в Одесі починає працювати радіосигналізуюча система захисту від викрадення автомобілів, названа «Сорда». Принцип її роботи такий: встановлений на автомобілі радіомаяк не пізніше, як за три секунди повідомить власника автомобіля і міліцію про спробу викрадення. А якщо злодій таки встигне вивести авто, за його рухом можна буде слідкувати без ускладнень.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса

Кримінальна хроніка

КОМІСАР ПОЛІЦІЇ ДАЄ ХАБАРЯ

На Чернігівщині затриманий і роззброєний комісар поліції Клайпеди Василь Максименко, який, не маючи ліцензії, за фальшивими документами намагався вивезти за межі України двома «Камазами» 28 тонн міді. Поліцейський з Литви розраховував, що українські міліціонери на стаціонарному пропускному пункті увійдуть «у становище» колеги. А коли натомість було проявлено принциповість, комісар запропонував хабаря — 100 німецьких марок.

У Городнянському районі таллінські бізнесмени за хабаря у 500 доларів спробували вивезти 6,5 тонни ніхрому. До речі, правоохоронні органи вже з'ясували, що в Сумах не існує фірми, яка буцімто продала цей ніхром.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігів.

Курйози

Як директор їв огірки

Дещо курйозною вийшла зустріч представників громадських організацій з представником Президента в Бериславському районі Костянтином Довганем. Усе відбувалось, [...]к і завжди. Фер[...]ери вимагали землю, колишн[...] [...]ртійні праці[...] [...]и відхрещувалися від свого [...]муністичного [...]улого. І раптом слово взяла голова профкому райради Ніна Ніколаєнко. Вона повідомила присутнім, що купила в магазині «Кооператор» дві банки консервованих огірків. Коли вдома їх відкрила, сморід заповнив усю квартиру.

Понесла жінка зіпсовані огірки до директора заготконтори Миколи Вольвача, бо в магазині їх відмовилися приймати. Попросила вжити заходів до заготівельників, принагідно обурилася — мовляв, ви б таку продукцію не їли. Яке ж було здивування Ніни Іванівни, коли Микола Костянтинович, затуляючи носа, витяг із банки огірок і почав їсти. Один, другий, третій...

— Мені навіть стало зле,— оповідала Ніколаєнко,— а директор їв, аж за вухами лящало. Доводив, що я помиляюсь — огірки нормальні.

І все ж, непохитний кооператор розпорядився повернути гроші за неякісний товар. Правда, лише за одну банку. Друга була з'їдена.

Про цей незвичайний випадок повідомила місцева газета «Народний вісник Бериславщини».

Іван КАЛИНИЧЕНКО.
Херсонська область.

Мал. Володимира КИСЕЛЬОВА.

Пригода

ВЕПР-Р-Р!

Що вепр — звір лютий, подружжя Люшиних переконалося на власному досвіді. Віра Микитівна поралася у дворі, коли затріщала огорожа і на подвір'я вдерся закривавлений дикий кабан. Мить — і збита з ніг жінка кликала на допомогу. З хати вибіг господар, але й з ним звір вправився за кілька секунд, причому так, що нині старенький знаходиться у хірургічному відділенні лікарні. Далі звір пробив «другу лінію оборони» — сітчасту огорожу сусідки. Потім вулицею побігли люди з вилами, залунали постріли...

А незадовго до цієї події вночі семеро диких свиней забрело у Кузнецовську на територію АЕС. Налякана варта повилазила на вишки, звідти вдалося навіть дещо вполювати. Та поласувати свіжиною довелось відмовитися: коли заміряли у м'ясі рівень радіації, прилад «зашкалило».

Сергій МЕЛЬНИЧУК.
Рівне.

Реклама

У ТЕАТРІ ДРАМИ І КОМЕДІЇ

...на суд глядачів ... Завдяки Францу...рному центру в ...Альянс франсез» ...кияни.

...ави — у Польщі ...коли держави з ...не існувало. Бу...ка губернія у ...ької імперії. От... — означає ніде. ...нше двоє: бать...ем Пельгрен) та ...(Домінік . Паке). ...нерали, придвор... — овочі і фрукти ...вованому столі.

Летять голови ще донедавна фаворитів — папаша Юбю розлюбив капусту. Капає кров — сік цибулі, яку він ніколи не любив. Улюблене «de merde» — з небагатого лексикону сталінських поплічників. Ми бачимо крізь гру уяви на місці брюсельської капусти голову реальної людини, з хрустом підламуються зелені стеблини: у чаклунських руках акторів ми несподівано бачимо чарівну demoiselle замість банальної цибулини... Диктатура!

Польща 1876 року, Україна 1930-го або 1947-го?

А у вівторок Французький культурний центр в Україні, Київконцерт і Будинок актора подарували киянам чарівний вечір квартету кларнетистів «Лютеція». Моцарт, Вівальді, де Фалья. Після концерту у Києві у репертуарі «Лютеції» з'явився і український автор. Але музика — не така вже інтернаціональна річ. Тому краще відділення було перше — французьке. А Вівальді і Альбеніс у виконанні «Лютеції» теж стали трошки французами...

Костянтин ПАРИШКУРА.

Ракурс

ФРОНТ КЛАСОВОЇ БОРОТЬБИ

В школі-ліцеї № 157 один з десятих класів, у якому вчаться самі дівчата, вирішив провести популярну гру «Кохання з першого погляду». Отже, клас 10-Д («дівчачий») запросив хлопців з класу 10-Б. Але під час переговорів між класами дівчата ледь не побилися між собою. Дівчата 10-Б класу встановили диктат над «своїми» хлопцями й заборонили їм грати у подібні ігри. Ворогування триває.

А хлопці сміються...

Тетяна ЗАГОРОДНЯ,
агентство «Юнпрес».

Київ.

Коротко

БЕСТСЕЛЕР ПРО САМОГОН

Блискавично зреагували на подорожчання алкогольних напоїв працівники спільного підприємства «Полисіл ЛТД», випустивши масовим тиражем книжечку «Як зварити самогон». Її міфічний автор Одарка Бодунова пропонує рецепти «бісового зілля», конструкцію самогонного апарату і втішає читачів, що добру оковиту можна одержувати не лише з цукру. Для цього підійдуть картопля, зерно, томати, боби і, звичайно ж, буряки. Видання користується великим попитом, тож СП має намір її перевидати.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси.

ЕЛЕКТРОННИЙ СТОРОЖ

Львівська картинна галерея була зачинена на 5 місяців після загибелі двох її працівників від рук грабіжників. Викрадені шедеври поки що не знайдено, а галерея вже відчинила двері для шанувальників мистецтва.

Тепер вона у всеозброєнні. В кожному залі — засоби теленагляду. Головне приміщення охороняють 34 висококваліфіковані працівники міліції. Держава виділила 5 мільйонів купонів на встановлення приладів сигналізації, які забезпечують оперативний зв'язок з головним пультом управління й знаходяться під руками у наглядачів. Така сигналізація для охорони державних цінностей встановлена вперше в Україні.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

БУЛИ Б ГРОШІ — ЗУБИ ЗНАЙДУТЬСЯ

У міській та обласній стоматологічній поліклініках для інвалідів війни і праці, пенсіонерів, дітей до 14 років, чорнобильців I—III категорій введено безплатні послуги. Інші ж беззубі мусять викласти кругленькі суми. За виготовлення і встановлення пластмасового протеза — 830 купонів, фотополімерної коронки — 600—1300, порцелянової — 1500.

Володимир ЛИЗА.

Житомир.

«СОРДА» ПРОТИ ЗЛОДІЇВ

Вперше в Україні в Одесі починає працювати радіосигналізуюча система захисту від викрадення автомобілів, названа «Сорда». Принцип її роботи такий: встановлений на автомобілі радіомаяк не пізніше, як за три секунди повідомить власника автомобіля і міліцію про спробу викрадення. А якщо злодій таки встигне вивести авто, за його рухом можна буде слідкувати без ускладнень.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса

Кримінальна хроніка

КОМІСАР ПОЛІЦІЇ ДАЄ ХАБАРЯ

На Чернігівщині затриманий і роззброєний комісар поліції Клайпеди Василь Максименко, який, не маючи ліцензії, за фальшивими документами намагався вивезти за межі України двома «Камазами» 28 тонн міді. Поліцейський з Литви розраховував, що українські міліціонери на стаціонарному пропускному пункті увійдуть «у становище» колеги. А коли натомість було проявлено принциповість, комісар запропонував хабаря — 100 німецьких марок.

У Городнянському районі таллінські бізнесмени за хабаря у 500 доларів спробували вивезти 6,5 тонни ніхрому. До речі, правоохоронні органи вже з'ясували, що в Сумах не існує фірми, яка буцімто продала цей ніхром.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

Пригода

ВЕПР-Р-Р!

Що вепр — звір лютий, подружжя Люшиних переконалося на власному досвіді. Віра Микитівна поралася у дворі, коли затрішала огорожа і на подвір'я вдерся закривавлений дикий кабан. Мить — і збита з ніг жінка кликала на допомогу. З хати вибіг господар, але й з ним звір впорався за кілька секунд, причому так, що нині старенький знаходиться у хірургічному відділенні лікарні. Далі звір пробив «другу лінію оборони» — сітчасту огорожу сусідки. Потім вулицею побігли люди з вилами, залунали постріли...

А незадовго до цієї події вночі семеро диких свиней забрело у Кузнецовську на територію АЕС. Налякана варта повилазила на вишки, звідти вдалося навіть дещо вполювати. Та поласувати свіжиною довелось відмовитися: коли заміряли у м'ясі рівень радіації, прилад «зашкалило».

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівне.

НАКЛЕП

Футбол

На вінницькому стадіоні «Локомотив» наприкінці серпня відбулася зустріч місцевих любителів футболу з керівництвом та гравцями команди «Нива». Незважаючи на те, що колектив за підсумками попереднього чемпіонату залишив вищу лігу, настрій його болільників був піднесеним, а саме ота зустріч пройшла цікаво і змістовно. Насамперед тому, що «Ниву» знову очолив Юхим Школьников. Цей досвідчений фахівець свого часу вписав чи не найкращі сторінки до історії «Ниви». І його повернення не могло не вселити в серця болільників надій та оптимізму.

Протягом тривалих семи років розлуки вінницькі любителі футболу по-доброму заздрили чернівецьким колегам. І водночас не полишали надії на те, що Школьников повернеться до їхнього міста. Нарешті це стало реальністю. Оті чотири роки, протягом яких Юхим Григорович працював з «Нивою», вона нижче третього місця в турнірній таблиці не опускалася, була срібним призером і чемпіоном України. Не забуто, що тоді наш 25-тисячник красень-стадіон заповнювався майже вщерть.

Отож, було про що поговорити на згаданій вище зустрічі. Тренер щиро розповів про причини свого переходу, про те, що нікого не зраджував. До речі, про все це він відверто написав у листі-зверненні до чернівецьких любителів футболу (опубліковано в газеті «Буковина спортивна», № 16, серпень 1992 р.). Спілкуючись з чернівецькими болільниками та спортивними журналістами, переконався, що на Буковині цінують і поважають Юхима Школьникова як тренера і як людину. Звісна річ, багато з них шкодують, що той залишив їхню команду. Отже, жодних претензій до нього не мають, а згадують з вдячністю.

Однак, як з'ясувалося, не всі. Дехто в Чернівцях носив-таки камінь за пазухою і вичікував слушного моменту, аби жбурнути його в людину, яка так багато зробила для буковинського футболу.

У перший день вересня в республіканській газеті «Україна молода» з'явилася стаття спортивного оглядача «Молодого буковинця» С. Кукурудза «На спаленій землі», в якій шановного в Україні та за її межами тренера (до речі, член тренерської ради республіканської футбольної федерації) змальовують як шахрая і пройдисвіта. Мовляв, своїх успіхів він досяг шляхом різних махінацій, зокрема підкупу гравців і тренерів команд-суперниць, суддів. Одне слово, перед нами не більше не менше як футбольний мафіозі, після якого залишається спалена земля. Ознайомлених з отим бридким за формою і змістом пасквілем вінницьких та чернівецьких любителів футболу і фахівців, взагалі всіх, хто знає Юхима Школьникова, й досі не залишає відчуття, ніби на їхні голови вилили відро багна.

Можна собі уявити й стан самого Юхима Григоровича — людини скромної, чутливої, доброзичливої. Звісно, його тривожить те, що скаже основна маса читачів «України молодої». Хтось подумає, мовляв, диму без вогню не буває. Буває, ще й який. Часто-густо порядні люди змушені доводити, що вони не є «верблюдами».

Природно, Юхим Школьников і численні його шанувальники могли б не реагувати на оті жалюгідні спроби дискредитації...

Повірте, Школьников не потребує ніяких виправдальних характеристик, бо багаторічною роботою на терені футболу він заслужено здобув свій тренерський авторитет. Чого не скажеш про автора того, як на мене, наклепу. Адже на сторінках того ж «Молодого буковинця» С. Кукурудз неодноразово вихваляв Школьникова як спеціаліста високого класу, підкреслюючи, що той недаремно носить звання заслуженого тренера України (див. «Молодий буковинець» № 32 за 1990 р.). Тому як цинічно звучить запитання автора в «Україні молодій» — за що Школьникову дали це звання? Мовляв, він не виховав жодного футболіста, а брав їх готовими і передавав до команд вищого класу. По-перше, хотілося б, щоб пан Кукурудз іще раз уважно перечитав наказ про присвоєння звання і зарубав собі на лобі, за що ним удостоїли відмінного фахівця. По-друге, передача футболіста у класніший колектив є справою потрібною і благородною. Тим більше, що йдеться про спортсменів, раніше зовсім невідомих. Таких, приміром, як Вадим Тищенко та Іван Панчищин. Їх Школьников свого часу запросив до вінницької «Ниви» з команд колективів фізкультури. То що ж, виходить, треба їм було там сидіти до сивини? А при кому став відомим захисник «Буковини» Юрій Шелепницький, якого пізніше радо запросив «Чорноморець»? Я вже не кажу про заслуженого майстра спорту Олега Кузнецова, якого також тренував Школьников. Але, схоже, ці факти панові новоспеченому футбольному слідчому не відомі. С. Кукурудз, мов верховний суддя і прокурор, звинувачує Школьникова в підкупі арбітрів, в організації договірних матчів, свідком яких начебто він був у 1988—1992 роках. Що це: марення хворої людини, чи судома на грунті заздрощів, чи манія величності? Дивно, ніби й не було протягом цих років у Чернівцях інспекторів матчів, журналістів (за винятком Кукурудза), фахівців, зрештою, глядачів. Усі вони, виходить, були сліпими. А от всевидяче око з колишньої комсомольської газети все виділо.

Постає запитання: а чому ж тоді мовчав пан Кукурудз, не бив на сполох в Чернівцях, не звертався до Києва, Москви? Чому, якщо він сьогодні такий принциповий, тоді продовжував «світити в очі» наставникові-шахраєві та його команді, яка з року в рік поліпшувала результати?

Коли Кукурудза почало відверто заносити в бік упередженого необ'єктивного аналізу виступів чернівецького клубу, редакція газети «Буковина спортивна» визнала матеріали ті за необ'єктивні і некваліфіковані (№ 13, липень 1992 р.).

Проте, справедлива критика не вплинула на Кукурудза. Ображений «критик» (на чернівецькому стадіоні глядачі його зустрічають свистом і відповідними вигуками) вирішив заявити про себе на республіканському рівні. І така нагода випала: Школьников переїхав до Вінниці. Тож «Україна молода» хутко надала місце для публікації дешевого «компромату». Для чернівецького «борця за справедливість» Школьников — «непотопний тренер-маятник, що після чергових викриттів виникає на терені українського футболу то тут, то там». Що ж сказати з цього приводу? Абсурд і годі. Кожний нормальний болільник добре знає, що протягом тривалої і плідної кар'єри Юхим Школьников працював лише в Чернігові, Вінниці та Чернівцях. І всюди залишав по собі добру згадку.

А чого варте безглузде звинувачення, пов'язане з поїздкою «Буковини» влітку цього року до США? Не взяли, бачите, з собою одного футболіста. Як з'ясувалося — через сімейні обставини. Включили «нехороші такі» до складу делегації кількох функціонерів. Кого ж саме? Двох членів асоціації по боротьбі з наркоманією і наркобізнесом — офіційного спонсора «Буковини». Згідно з логікою С. Кукурудза, мабуть, треба було провести обласний референдум, щоб визначити, кому їхати до Америки, а він власноруч підписав би той список щасливців.

Закінчується той одіозний опус глибоким співчуттям на адресу вінницьких болільників, які приречені на те, щоб потерпати від фінтів «пройдисвіта», як ото було в Чернівцях протягом останніх семи років. Хочемо одразу заспокоїти нашого буковинського сусіду. Повернення Школьникова до «Ниви» добивалися, просячи про це місцеву владу, ті самі ж вінницькі уболівальники.

У Чернівцях насправді залишилася не спалена земля, як стверджує С. Кукурудз. Якою ж бути надалі «Буковині», то справа самих чернівчан.

І останнє. Зовсім не випадково й те, що наклеп видруковано саме в «Україні молодій». Головний редактор цього видання Михайло Дорошенко — давній «приятель» Юхима Школьникова. Саме він 1986 року з подачі одного такого вінницького «кукурудза» зчинив бурю в склянці води навколо імені Школьникова на сторінках «Молоді України». Саме Дорошенко 1990 року, коли в Чернівцях зміщували першого секретаря обкому КПУ, який, за словами Кукурудза, кохався в футболі, облив брудом тренера на шпальтах «Радянської України». До речі, тоді Юхим Григорович хотів притягти наклепників до суду. Але, на жаль, справи до кінця не довів. І не через якісь там сумніви або переляк. Річ у тім, що в перебіг подій активно втрутилися працівники тодішнього КДБ, зокрема начальник обласного управління. Він дуже просив Юхима Григоровича, щоб той не робив цього. До речі, Дорошенко клявся, що то — остання його писанина стосовно Школьникова. Але, як бачимо, не втримався від спокуси помститися чужим пером.

Що ж, у такій ситуації я порадив би Юхимові Григоровичу не залишати все це, а притягти наклепника до відповідальності.

Микола ГОРОБЕЦЬ,
педагог.

Вінниця.

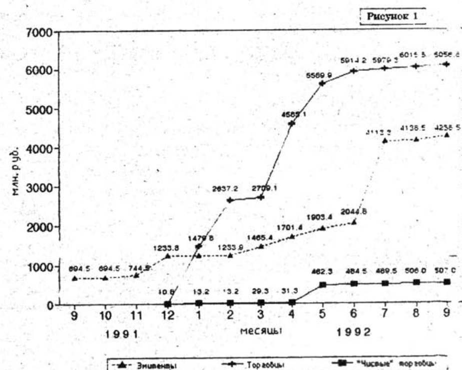
КУДИ ВКЛАСТИ ПРИВАТИЗАЦІЙНИЙ СЕРТИФІКАТ

На диво невідповідні умови склались у вересні на українському ринку цінних паперів (РЦП). Цінні папери — є, торговці — є, а працюючого ринку — немає. Виникнення такої ситуації можна пояснити цілою низкою причин: загальною соціально-економічною нестабільністю, міждержавною плутаниною, відсутністю реальних приватизаційних процесів, складним станом кредитно-фінансової системи, інфляцією, що наростає, та ін.

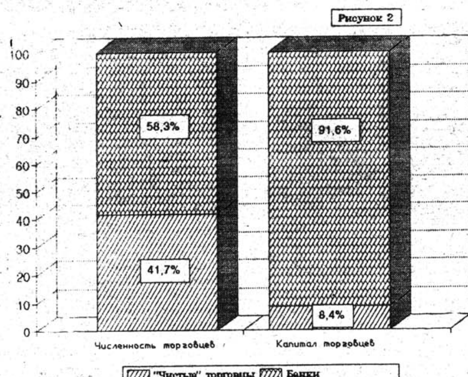
А КВІНТЕСЕНЦІЯ всіх причин — криза виконавчої влади. Відсутність продуманої поетапної програми економічних реформ призводила до непередбаченості й хаотичності дій уряду. Імітація реформ, що проводяться (за що уряд України вже одержав «стягнення» від міжнародних кредитних організацій), негативно відбивається на процесі приватизації, який, в свою чергу, гальмує створення головних складових РЦП — емітентів.

Ми не претендуємо на вичерпність своїх суджень, а лише робимо спробу на основі кількісної інформації про РЦП провести його якісний аналіз.

За даними Міністерства фінансів на 20 вересня 1992 року в Україні нараховувалося 36 емітентів (без 36, що випустили акції трудових колективів), які емітували на український ринок, цінних паперів на суму 4238545 тисяч карбованців та 48 торговців із сумарною статутною величиною 6056778,2 тисячі карбованців. Багато це чи мало однозначно сказати складно, тому оцінимо наведені цифри з точки зору динаміки їх розвитку (мал. 1).

Як видно з графіка, народження першого емітента сталося рівно рік тому (27 вересня 1991 року, в особі «Концерну Електрон»), і за рік кількість цінних паперів збільшилася більш як у 6 разів. У той же час перші торговці з'явилися на три місяці пізніше (24 грудня 1991 року, в особі АО «Діком»), а кількість їх статутних фондів, тобто капіталу, який обслуговуватиме обіг цінних паперів, зросла за дев'ять місяців більш як у 500 разів. Збільшення капіталу учасників РЦП вражає своєю грандіозністю, особливо випереджуюче зростання капіталу торговців, а цього, як показує світова практика, бути не повинно. Тому хотілося б зупинитися (щоб не «злукавити») і внести деякі корективи до вищеперелічених цифр, які, на думку експертів «КІНТО», дадуть більш відповідну картину. Для цього розглянемо структуру торговців (мал. 2).

ОГЛЯД УКРАЇНСЬКОГО РИНКУ ЦІННИХ ПАПЕРІВ

Дані цього графіка покажуть, що в загальній чисельності торговців банки становлять 58,3 відсотка, а їхній сумарний статутний фонд — 91,6 відсотка всього капіталу торговців. Це фактично банківська монополія на ринку торговців. Але торгівля «чужими» цінними паперами — не властива банку функція, тим паче, що своєю появою в рядах торговців вони не внесли активності на фондовий ринок, а лише позначили на ньому свою присутність. У цьому зв'язку доцільно виключити їх зі списку торговців, що аналізується. Елімінований (очищений) таким чином розподіл дає реальнішу картину, яка показує «чистих» торговців (див. мал. 1), котрі займатимуться купівлею-продажем цінних паперів.

ІСНУЮЧІ методи аналізу передбачають вивчення фондового ринку також і в регіональному розрізі. У цьому зв'язку Україну було умовно поділено на чотири регіони «фондової активності»: Західний, Центральний, Східний, Південний. До того ж Київ як центр ділового й фінансового життя розглядався особливо.

Таблиця № 1

Регіон	Торговці				Емітенти			
	№	%	Сума УФ	%	№	%	Сума УФ	%
А	2	3	4	5	8	9	10	11
Західний	2	4,2	142973,2	2,4	8	22,2	1084121	25,6
Центральний	1	2,1	7000	0,1	0	0,0	0	0,0
м. Київ	21	43,8	5341096	88,2	13	36,1	2621982	61,9
Східний	20	41,7	544709	9,0	13	36,1	452162	10,7
Південний	4	8,3	21000	0,3	2	5,6	80280	1,9
ЗАГАЛОМ	28	100,0	6056778,2	100,0	36	100,0	4238545	100,0

Виразно видно (таблиця № 1), що найактивнішу експансію фондового ринку проводять емітенти і торговці Києва та Східного регіону. На них припадає 85,5 відсотка всіх торговців і 97,2 відсотка статутного фонду торговців, 72,2 відсотка емітентів і 72,6 відсотка емітованих цінних паперів. Очевидно, можна стверджувати про формування двох основних центрів РЦП, які переважають решту регіонів як за кількістю торговців, так і за їх розміром. Ці ж два регіони одержали найвищий бал «фондової активності» (див. табл. №2), який було розроблено експертами інвестиційної компанії «КІНТО». При цьому зважали на кількісну насиченість регіону емітентами й торговцями та регіональні суми емісії ЦП і торгового капіталу.

Таблиця № 2

Регіон	Бал фондової активності	Рейтинг
м. Київ	11.02	1
Східний	8,94	2
Західний	8.66	3
Південний	4.90	4
Центральний	0.88	5

Нині в столиці й Східному регіоні нараховується приблизно рівна кількість торговців (відповідно 21 і 20). Щодо структурних змін у цих регіонах, то вони проходили нерівномірно за часом. Можна виділити два періоди. До першого з них (грудень 1991 р. — березень 1992 р.) серед торговців у Києві були виключно банки, в той час як у Східному регіоні вони становили лише половину всіх торговців. Оскільки банки суттєво переважають інших торговців за своїми розмірами, не дивно, що на той час частка Києва в сумарній величині статутних фондів становила аж 95,2 відсотка. Надалі тенденції розвитку різко змінилися. В Києві число банків серед зареєстрованих торговців знизилося і становило в квітні—вересні 1992 року — 42,8 відсотка. В Східному регіоні їх частка, навпаки, зросла до 66,7 відсотка. Не дивно, що це викликало зниження частки Києва в сумі статутних фондів торговців до 86,9 відсотка. Ця тенденція, очевидно, збережеться і надалі, що ще більше скоротить первісний розрив між Києвом і Східним регіоном в абсолютному розмірі торговців.

Відмінність між двома центрами РЦП виявляється і в їхній спеціалізації. Східний регіон концентрує свою активність в емісії цінних паперів, а столиця — в їхній торгівлі. Наприклад, якщо в Києві на 1 карбованець статутного фонду «чистих» торговців (без банків) припадає 5,78 карбованця статутного фонду емітентів, то в Східному регіоні це співвідношення було вдвічі вищим і становило 12,75 карбованця.

У ЯКИХ напрямах розвиватиметься РЦП у майбутньому?

Очевидно, що найбільший вплив на нього справить великомасштабна приватизація, що планується. Її український варіант найбільшою мірою близький досвіду Чехо-Словаччини. Проводячи деякі аналогії, можна передбачити ймовірні наслідки приватизації в Україні. Насамперед слід чекати значного збільшення кількості торговців за рахунок вливання до їхніх рядів інвестиційних фондів та інвестиційних компаній, які обслуговуватимуть обіг приватизаційних цінних паперів.

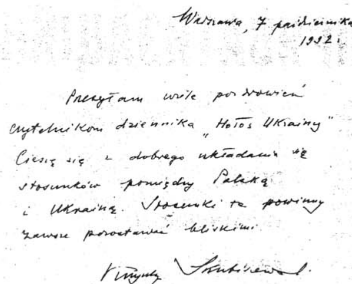
В Україні число інвестиційних інститутів поки що невелике. Навпаки, в економічно розвинених країнах такі елементи фондового ринку мають широке розповсюдження, оскільки вони гарантують власникам ЦП значно менший ризик і стабільний дохід. Інвестиційні компанії вкладають заощадження своїх клієнтів з найрізноманітніших напрямів — у нерухомість, наукомісткі компанії тощо. Більшість населення не має професійної підготовки для ефективної діяльності на фондовому ринку і тому довіряє управління своїми ЦП інвестиційним компаніям. І, як показав досвід ЧСФР, 55,1 відсотка ваучерів населення було розміщено в таких фінансових інститутах. Майбутні акціонери надавали перевагу компаніям з широкою мережею філіалів та великою рекламною активністю. Та головним чинником була наявність у цих компаніях професіоналів, які могли ефективно управляти інвестиційним портфелем.

Нині на українському РЦП найбільшу активність виявляють Київська й Донецька інвестиційні компанії «КІНТО» і «Діком». Діяльність «ДІКОМу» зосереджена в основному на розповсюдженні російських ЦП. «КІНТО», в свою чергу, створив перший в Україні інвестиційний фонд — «КІНТО-ДЕПОЗИТ».

У цілому ж важко поки що говорити про якісь довгострокові тенденції РЦП, оскільки відсутні достатні юридичні, економічні й політичні передумови для його стабільного й ефективного розвитку.

А поки що можна з певністю сказати одне: ринок цінних паперів в Україні перебуває в ембріональному стані і для його успішного розвитку необхідні певні передумови, головними з яких є приватизація й підготовка громадської думки до сприйняття цих процесів.

Ігор ЄФИМЕНКО, Олександр МОВШУК,
експерти-аналітики інвестиційної компанії «КІНТО».

Передаю багато вітань читачам газети «Голос України». Я задоволений тим, що взаємини між Польщею та Україною складаються дуже добре. Ці взаємини мають завжди залишатися близькими.

Кшиштоф **СКУБІШЕВСЬКИЙ.**

Актуальне інтерв'ю

СПИРАТИСЯ НА ТЕ, ЩО ЗБЛИЖУЄ, А НЕ РОЗ'ЄДНУЄ

Наш співрозмовник — міністр закордонних справ Республіки Польща Кшиштоф СКУБІШЕВСЬКИЙ.

— Перш за все, шановний пане міністр, дозвольте подякувати Вам за те, що знайшли час прийняти спеціального кореспондента «Голосу України» і відповісти на запитання, які цікавлять читачів нашої газети. Чи не могли б Ви оцінити нинішній стан польсько-українських відносин?

— Вони добрі, а в деяких аспектах — дуже добрі. Хоча у господарській галузі треба ще багато попрацювати. Що ж до справ міжнародних, то тут ми співробітничаємо по кількох наріжних напрямках.

Перший з них — співпраця по лінії ООН. У червні цього року у Києві відбулися перші польсько-українські консультації, присвячені проблемам ООН, зокрема її черговій сесії. Обговорювалися питання європейської безпеки, роззброєння, проблеми, які виникли після розпаду Радянського Союзу, деякі регіональні питання.

Ще один терен нашої співпраці з Україною — це діяльність у рамках Наради з питань безпеки і співробітництва в Європі (НБСЄ). Польща є досить активною у цій діяльності, і ми вважаємо, що до неї слід якомога щільніше залучити вашу державу. Зокрема, ми запросили Україну (і Великобританію) стати співавторами однієї з наших останніх у часі ініціатив, спрямованих на вдосконалення постійно діючих інститутів НБСЄ. Я навів цей приклад, щоб продемонструвати, наскільки широкими є рамки співробітництва на терені Наради. У свою чергу, Україна підтримала польсько-швейцарський документ щодо національних меншин, ми, у той же час, схвально поставилися до деяких українських пропозицій у фінансових питаннях, пов'язаних з розпадом СРСР, у рамках НБСЄ. Польща підтримує прагнення України стати повноправним членом Ради Європи і — як її активний учасник — готова поділитися з вашою державою своїм досвідом у цій сфері міжнародних відносин.

— Польща тяжіє до НАТО, тоді як Україна проголосила себе позаблоковою державою. Чи не заважає така ситуація відносинам між нашими країнами?

— На мою думку, ні. Польща приділяє значну увагу власній безпеці. Ми задоволені тим, що у цьому плані становище досить добре: нам не загрожує агресія з боку жодного з сусідів. Разом з тим, Польща вважає, що в Європі має скластися структура рівної безпеки для всіх держав континенту. (Тому ми приділяємо велику увагу зміцненню інститутів НБСЄ). Але, на жаль, поки що цього досягти не вдалося. Успіх у рамках загальноєвропейської Наради — це справа майбутнього. А от НАТО — це реальний фактор безпеки, який існує вже сьогодні. До того ж, Північноатлантичний пакт має такі можливості, яких позбавлена НБСЄ. Приміром — змогу здійснювати конкретні акції, спрямовані на зміцнення миру. Отже, для усіх країн і НБСЄ, і НАТО мають велике значення.

Польща співробітничає з НАТО по кількох напрямках: у плані двосторонніх відносин, в аспекті стосунків НАТО — «Вишеградський трикутник» і по лінії Північноатлантичної Ради співробітництва, членом якої, до речі, є й Україна.

Невдовзі — згідно з Маастрихтською угодою — Європа ще більше консолідується, практично стане єдиною. Зрозуміло, що вона потребуватиме й спільної оборонної структури, якою саме і є НАТО. Це ще один аргумент на користь нашого співробітництва з Північноатлантичним пактом. Сподіваюсь, що свого часу Польща увійде до НАТО — якщо цей союз захоче розширитися. Сьогодні він такого бажання не виявляє.

Проте, повторюю, наша політика розбудови безпеки в Європі по усіх наріжних напрямах співпадає з політикою, яку проводить Україна.

— Оскільки Ви згадали про «Вишеградський трикутник», дозволю собі продовжити цю тему: вона досить жваво обговорюється в Україні. Певні політичні кола у нас вважають необхідним приєднатися до «трикутника» — союзу між Польщею, Чехо-Словаччиною і Угорщиною. Інші ж переконані у тому, що цей крок суперечитиме позаблоковому статусові України. Але у полеміці і ті, і ті подеколи забувають, що у «Вишеграді» Україну не сильно й чекають. Яке Ваше ставлення до цієї проблеми?

— Я вважаю, що перспектива дальшого розширення «Вишеградської групи» була б важкою.

Справа у тім, що держави — члени «Вишеградської групи» тісно зв'язані не тільки між собою, а й з Європейським співтовариством, з яким підписали відповідні двосторонні угоди про співробітництво (зараз вони перебувають у процесі ратифікації). Сьогодні я не уявляю собі серед членів «Вишеграду» країн, які таких угод не мають.

Ще один важливий аспект — економічний. Зокрема, Польща, Угорщина і ЧСФР планували створити зону вільної торгівлі. Зрозуміло, що подібна структура обумовлює однаковий підхід до економічних проблем, зокрема швидку «ходу» радикальних ринкових реформ. Чи готова до цього Україна? Чи витримає вона такі темпи?

До того ж, складною є й загальна ситуація у «Вишеградському трикутнику». Маю на увазі майбутній розпад Чехо-Словаччини. Криза у цій країні стане серйозним випробуванням для існування «Вишеграду».

— Не секрет, що і в Польщі, і в Україні побутують деякі негативні стереотипи щодо сусідніх країн. Як Ви оцінюєте ситуацію і що, на Вашу думку, слід зробити, щоб зламати ці стереотипи, залишені нашим народам у спадщину історією?

— Справді, у наших державах існують групи людей, які, говорячи про сьогодення, весь час повертаються до історії. І в польському, і в українському суспільствах спостерігаються націоналістичні настрої. Я б назвав це «ефектом минулого».

Історію, минуле забути не можна. Але всі ми маємо дивитися вперед. І тут велике значення відіграватимуть конкретні кроки, які спрямовані до зближення наших народів. Зокрема, повинна запрацювати польсько-українська комісія по створенню шкільних підручників, в першу чергу з історії, має налагодитися практика спільного опікування й використання культурної спадщини (архівів, бібліотек), взаємного повернення історичних цінностей або їх мікрофільмування, реставрації цвинтарів, культових споруд. До речі, враховуючи напружені відносини між різними конфесіями, які мають місце, втручання урядових інститутів до цієї справи має бути дуже тактовним — основну ініціативу повинні виявляти органи місцевого врядування.

Історична спадщина — дуже тонка й подеколи болісна категорія. Приміром, я недавно прочитав про Жовкву, де за радянських часів прийшли у занепад історичні пам'ятники. А це місто дороге серцеві кожного поляка: звідси походять наш гетьман Жолкевський, який загинув у боротьбі з турками, король Ян Собеський. Приємно, що у Жовкві відбуваються реставраційні роботи. Увага до пам'ятників минувшини має бути нашою спільною турботою. Про це сказано і у польсько-українському Договорі, але будь-який договір справді чогось вартий лише тоді, коли він виконується.

— Як шановний пан міністр оцінює становище польської національної меншини в Україні і української — у Польщі? Як нам вирішити проблеми, які залишились від минулого, зокрема, пов'язані з так званою «Акцією «Вісла», коли за сталінських часів українське населення Польщі було насильницьки депортовано до інших районів країни?

— Щодо польської національної меншини в Україні, то хочу сказати, що спостерігається поліпшення умов її життя. Цей фактор обумовлений процесом побудови демократичної держави в Україні. Звичайно, є питання, які потребують вирішення, причому — не тільки на міжурядовому рівні. До справи повинна активно включитись громадськість обох держав. У нас є така організація — «Польська спільнота», яка прагне відстоювати інтереси поляків, що волею долі опинилися за кордоном. Ми були б вдячні владним структурам України, якби вони прислухалися до «Польської спільноти».

Щодо українців у Польщі. «Акція «Вісла» призвела до того, що їх було розкидано по всій країні. Прийшов час виправити наслідки цієї акції. Бодай ті, які ще можна. Зокрема, щоб українці, депортовані, згідно із згаданою акцією, могли б повернутися до тих регіонів Польщі, де вони традиційно проживали.

Що ж до політичної оцінки «Акції «Вісла», то я особисто завжди вважав, що ця акція була порушенням прав людини. Негативну оцінку їй дав польський сенат. Черга за урядом, але він цим питанням ще не займався.

— Що саме Україна і Польща могли б зробити спільно на міжнародній арені — не в плані конкретних ініціатив, а в рамках стратегічного співробітництва?

— Польща і Україна мають постійно боротися за мир і безпеку в Європі. Вони повинні також зробити все необхідне, щоб зацікавити світ демократичними процесами, які відбуваються у наших державах, з метою забезпечити їм допомогу з боку Заходу. Не таку — від випадку до випадку, як це було досі, а сталу і ділову. Для цього і вам, і нам слід розробити відповідну стратегічну програму.

Демократичні процеси з часом охоплять держави Азії і Африки. І, репрезентуючи на міжнародній арені свої демократичні ідеї, Польща і Україна матимуть змогу впливати — у світлі цих ідей — на світову громадську думку.

Я б звернув вашу увагу ще на один аспект. Маю на увазі роззброєння, зокрема ядерне і хімічне. Наші держави могли б спільно боротися за посилення контролю над цією зброєю і, відповідно, за зміцнення безпеки в усьому світі. Особлива роль тут належить Україні як державі, на території якої розташована ядерна зброя.

— Дякуємо за бесіду.

Інтерв'ю провів Володимир САВЦОВ, спеціальний кореспондент «Голосу України».

Варшава — Київ.

«Я БУВ МІНІСТРОМ БЕЗ ПОВНОВАЖЕНЬ»

(Закінчення. Початок на 2-й стор.).

логія, коли кожний район за звичкою хоче урвати в держави ласий шматок. Але ж держава тепер не Союз, а Україна. Непокоїть, що у найбільший скруті опинився товаровиробник — селянин від землі. Хвилює і те, що ми заздалегідь плануємо зменшення аграрної продукції, роботу в кризовій обстановці. Треба налаштовуватися працювати на успіх, а не на спад.

— Так, до речі, і працюють міцні колективні та фермерські господарства навіть за непростих нинішніх умов.

— Фермерство, звичайно, це прекрасно. Але навіть понад 10 тисяч тих, що є за даними Мінстату, ще не стали багатими фермерами. Бо землю всерйоз і надовго ще ніхто й нікому не давав. Більш реальною за теперішніх умов є приватизація колективних господарств. І не треба боятися банкрутства та займатися лише тим, що вирощувати люмпенство.

— Як ви самі охарактеризували б цей період у своєму житті? І кого ви хотіли б бачити наступником?

— Мабуть, я заскоро прийшов на цю посаду. Фактично я був міністром з портфелем, але без повноважень...

Думаю, що на чолі міністерства повинен стати політик і економіст за фахом. Людина, яка могла б вести перспективну аграрну політику. Краще було б, якби це був господарник, котрий не знає Системи. Бо Система наша нікудишня. Вважаю, що грунт для приходу такої людини я підготував. Хоча чітко усвідомлюю, що аграрну державу Україну ми ще й не будували...

Вели інтерв'ю: Юрій НЕСТЕРЯК, спеціальний кореспондент з аграрних питань «Голосу України». Віктор КОСАРЧУК, аграрний оглядач «Урядового кур'єру».

«МИ ЗААРЕШТУВАЛИ ЇХ, ХОЧ І СПІВЧУВАЛИ»

В Італії серед вуличних торговців стали з'являтися представники колишніх радянських республік, які не підозрюють, що можуть опинитися за це за гратами.

У місті П'єтра-Лігуре, що під Савоною, італійська поліція заарештувала майже десять наших «посланців миру» за незаконну торгівлю на вулиці. Здебільшого це були представники України. Вони приїхали на запрошення місцевої Асоціації боротьби за мир і водночас із обговоренням проблем безпеки планети вирішили підробити. В хід пішли годинники, незмінна горілка та фотоапарати.

Ні в Києві, ні в Москві нині за це не карають, а ось в Італії ще не піднялися до такого рівня звільненої праці. «Це перший в області Лігурія, а можливо й у всій Італії, арешт представників колишніх радянських республік за таке порушення закону», — констатує газета «Стампа».

Поліція взяла їх усіх. Товар було конфісковано. Штраф, — понад мільйон лір (тисяча доларів). Газета не уточнює, чи було його виплачено, в чому я особисто дуже сумніваюсь. Судячи з усього, порушників врешті-решт відпустили з миром. Італійці виявили милосердя. «Ми заарештували їх, хоч і співчували цим людям,— признаються в поліції. — Але нам почали телефонувати місцеві жителі, й довелося вживати відповідну статтю закону».

«Я заплатив пристойну суму, щоб приїхати до Італії, — наводить «Стампа» слова одного з «коробейників». — От я й захопив, що міг, з дому, щоб продати тут і одержати ліри». Грошова одиниця Італії нині найслабша на Заході, днями вона була девальвована на сім відсотків, та все ж лишається цілком конвертованою і, як співав Галич, «хоть дерьмовая, а все же валюта...»

Сказати правду, пише «Стампа», більшість жителів П'єтра-Лігуре з розумінням поставилася до того, що ряди вуличних торговців — вихідців з країн «третього світу», таких, як Марокко, Сенегал, а останнім часом ще й Польща,— поповнилися представниками СНД. І в них дехто навіть купував годинники й горілку. «Адже тим самим ми хоч трохи допомагаємо цим бідолашним людям», — наводить газета слова одного з покупців.

Вуличні торговці — особлива категорія комерсантів. Є серед них і ті, хто має офіційний дозвіл на торгівлю, але більшість працює без нього. Часом тут можна спостерігати, як фінансова гвардія — спеціальний корпус по боротьбі з контрабандою — з'ясовує з ними стосунки. Так само, як свого часу наша міліція «воювала» біля станцій метро зі старими бабусями, які торгували квітами і пучками зелені. Але, як і в Москві, бездротовий телеграф, звичайно, заздалегідь інформує про наближення охоронців порядку, і, згорнувши свої лотки, «нелегали» швидко перебираються в інше місце.

Словом, як у всякій справі, вулична торгівля має свої правила гри, про які або вже підзабули наші співгромадяни, або ж їх підвело незнання мови і вони не встигли вчасно «змотати монатки». Або ж вони вирішили, що коли вже в нас зараз можна торгувати на вулиці, то «на розтлінному» — й поготів.

«Не думаю, що через те, що наші гості вирішили дещо продати, треба піднімати скандал, — заявив в інтерв'ю «Стампі» представник Асоціації боротьби за мир.— Адже у них дома дійсно дуже важко. А крім того, там абсолютно вільний ринок, продають усе, що тільки можна. Швидше за все, вони не знають наших законів. У них купівля-продаж — ознака свободи, завойованої після стількох років страждань. А у нас це — порушення закону».

Перед від'їздом на батьківщину нашим невдахам-торговцям піднесли подарунки: дещо з одягу, їстивного, іграшки. Це були ще заздалегідь зібрані добровільні пожертвування жителів П'єтра-Лігуре.

Асоціація боротьби за мир заявила, що не має наміру відмовлятися через цю історію від своїх планів розвитку відносин з країнами СНД, із Україною зокрема.

Олександр ГОЛЯЄВ.
«Меркурій».

Кримінальна хроніка

«ЧОРНА КІШКА» ОРУДУЄ НОЧАМИ

БАНДА, що протягом кількох місяців громила магазини й склади споживкооперації в сільській глибинці, за злодійським почерком навдивовижу нагадувала кіноекранну «Чорну кішку» — схожа технологія злому замків і запорів, професіоналізм виконання, наявність автомашини та відсутність слідів.

Зграя орудувала з розмахом, вільно маневруючи на широкому «оперативному просторі». Зі складу госпрозрахункового підприємства торгівлі в селі Середнє Болтаєво Апастівського району було викрадено пилососи, пральну та швейну машини, килими, ковдри, чай, горілку, цукерки, коньяк, сигарети... Із заготконтори станції Куланга — мед, м'ясо, взуття, постільну білизну...

Невловимості нічних грабіжників чимало мірою сприяла та обставина, що свідків у особі охоронників, як правило, не було. Лише в селищі Затон Спаського району на базі заводського відділу робітничого постачання наштовхнулися вони на сторожа. Та й то він був такий п'яний, що не реагував, коли повз нього оберемками виносили пальта, куртки, плащі, радіоприймачі, мікрокалькулятори, чоботи... Якоїсь миті сторож прийшов до тями, але він був міцно зв'язаний, наглухо заткнутий кляпом і приторочений до гвіздка, що стирчав у стіні, а зверху його накрили... червоним прапором, що трапився під руку. Його показання не пролили світло на таємничих візитерів.

А попалися вони випадково у Високогірському районі на чотирнадцятому від початку відліку кримінальному «епізоді». Хтось із жителів селища зателефонував до відділу внутрішніх справ й повідомив про крадіжку на складі Макулівського РТП, назвав і прикмети машини.

Місцева міліція оперативно оголосила «перехват» і кинулася навздогін. Незабаром грабіжників заскіпали на одній з польових доріг.

«Чорна кішка», як з'ясувалося, складалася з трьох працівників правоохоронних органів — двох офіцерів та старшого сержанта. Користуючись службовим «уазиком», з якого завбачливо знімали номерні знаки, і налаштувавшись на місцеву міліцейську радіохвилю, інспектор приймальника-розподільника для адміністративно заарештованих («п'ятнадцятидобовиків») Н. Саттаров і двоє братів Машиних (Василь — міліціонер-водій ЛВВС станції Казань, Володимир — охоронник кооперативу) чинили свої злодійські набіги.

Судова колегія Верховного суду Татарстану присудила Саттарова й одного з братів до п'яти років позбавлення волі в колонії суворого режиму, водій одержав чотири роки. Під час слідства та на суді злочинці скаржилися, що на розбійний шлях їх штовхнула... кричуща доступність складських приміщень, відсутність сигналізації та охорони — заходь і бери... Що ж, можливо, «щиросердне признання» жуліків спонукає глав місцевих адміністрацій на посилення жорстких вимог до охорони торговельних об'єктів.

ЄВГЕН УХОВ.
«Труд».

Казань.

БІЙЦІ ІНТИМНОГО ФРОНТУ

У ТРИВАЛИХ пошуках сенсу життя на шляхах до ринку звернулася до досвіду своїх співгромадян. Як вони виживають в екологічно шкідливому навколишньому середовищі: чорнухи, порнухи, сексу та бізнесу? Що їх хвилює? Виявляється, співгромадяни не роблять таємниці зі своїх життєвих пристрастей. Вони рекламують їх на весь білий світ, даючи в газетних оголошеннях і на ліхтарних стовпах зрозуміти, що бізнес і секс цілком поєднанні.

Ось оголошення, тиражоване друкарським способом: «Служба (служба!) «Секс по телефону» проводить додатковий конкурсний набір співробітників для роботи вдома в зручний час. Запрошуються певні себе компанійські молоді дами, здатні закрутити голову чоловікові й заставити хвилюватися навіть на відстані. Хто пройде конкурсом, того очікує маса нових відчуттів і щомісячний оклад від 10.000 крб». До — не вказується.

Журналістське бажання устряти в незвичайну ситуацію змусило зателефонувати на вказаний номер.

— Що чекає на конкурсантку-фіналістку? — запитую співробітника служби. — Як називатиметься посада сексуальної співробітниці? Сексотка?

— Можливо. Наша служба — щось на зразок сексуальної швидкої допомоги, лише заочної, без виклику додому. Головна умова: хоч би що казав теоретичний партнер — обурюватися заборонено.

— І не можна сказати: «бидло» або «нахаба»?

— В жодному разі. Клієнт платить гроші.

— А молоко за шкідливість?

— Яке молоко? Яка шкідливість! Ви почитайте рекламу в газеті «Из рук в руки».

Читаю: «Народжу й продам дитину», «Подарую дитину заможному чоловіку, можливо, іноземцю». Ми звикли до таких: «Продаю дачу» чи «Продам цуценя». Та якщо подумати й звикнути, то розумієш: ринкові відносини почали проникати в суспільство з несподіваного боку. Хоча чи може бути щось несподіване в наш безладний час?

Скажімо, в тому ж виданні: «Цілодобово. Чарівні дівчата, без комплексів. Надають експрес-послуги — забезпеченим чоловікам». Телефон — дізнатися про таксу. Що дорого — питання нема. Сервіс — цілодобовий. Послуги — на кур'єрських швидкостях: без черги й дефіциту. А вже «чарівні, без комплексів» означає: професіонали сексуального сервісу широкого профілю.

Але ж випестувані нібито в нормальних сім'ях і школах. І в шкільних характеристиках, мабуть, увічнено: «В побуті скромна, морально стійка». Можливо, серед них є й відмінниці, що тонко розбираються в образах Наташі Ростової й Тетяни Ларіної. Можливо, тому вони зробили у новій для них справі промах. Що означає «чарівна»? Схожа на бідну Лізу? На княжну Мері з оксамитовими очима? А яка у них довжина ніг? А розмір бюста і, пардон, ширина стегон? Ото ж бо воно й є.

Тим часом у середовищі інтимного фронту є свої маяки. Ударники секс-праці. Вони знають вимоги часу. Читаємо: «Висока й струнка шатенка з шикарним бюстом, довгими ногами й величезними очима...» Про очі, мабуть, можна не повідомляти. Та в цілому — клас! Є і в поетичній формі. Інші замість віршів віддають перевагу сухій інформативній мові цифр. Ділові претендентки не метушаться перед клієнтом в емоційній лихоманці, а спокійно повідомляють: «21 (180) 78 та ще 50 і 39». Ці цифри, мов етикетка на пачці сухого молока чи банці консервів, що повідомляють складники й калорії. Клієнт секс-реклами вивчає: 21 рік — молода, 180 зріст — висока. 78 кг — тілиста, Розміри одягу — 50 і ноги — 39. Величенька виходить особина.

А далі нервових інтелігентів просимо не читати. Вчені ще не пояснили, але факт, що в секс-бізнесі поряд з довгими ногами тощо чомусь дуже цінується... інтелігентність. Це все одно, що «знак якості» на товарі. Або експортне виконання.

Можете переконатися: «Шукаю інтелігентного, забезпеченого й надійного друга-коханця, здатного стати спонсором. Про себе: інтелігентна (треба ж!), приваблива, сексуальна, заміжня, 26 (178) 60». Слово «спонсор», визнаємо, докинуто доречно. При спонсорі заміжня дама залишається бізнесменкою, а не розпусною утриманкою.

Та що це ми все про сексуальний бізнес прекрасної половини людства? Сильна його частина теж маху не дає й пригорнує собою, кедами чи жуйками не менш активно й відверто. Співвідношення: фіфті-фіфті. Оголошення мало чим різняться, хоча чоловіче «начало» де в чому є.

Наприклад, такий заклик: «Інтелігентний (знову!) молодий чоловік — 28(180)70 приємної зовнішності шукає забезпечену інтелігентну (!) жінку до 50 років для зустрічей на її території. Можливий дрібний ремонт вдома». Дами, як бачили, про ремонт не заїкаються. Що під ним має на увазі «28(180)70 приємної зовнішності»? Адже не сантехнік прибуде на територію спонсорки.

Через великий ринок збуту дехто, аби втерти носа конкурентам, дає робочі гарантії. На відміну, мовляв, від інших наша фірма віників не в'яже: «Молодий чоловік буде радий відвідати заможну даму до 45 років у зручний для неї час. Пестощі, ніжність, таємниця й порядність гарантуються». Оце так сервіс!

Найпакосніше, що секс-бізнесом займаються з молодих нігтів. Замість того, щоб заробляти на життя руками й головою, а у вільний час шукати свою Джульєтту, отрок 16 років дає таке оголошення: «Заознайомлюся з дамою, яка допомагатиме юнаку 16/190 «за постійні інтимні послуги».

Та це ще так! Звичними стають оголошення типу: «Лелько, ти в ліжку просто клас. Я кохаю тебе, а ти? Льошка».

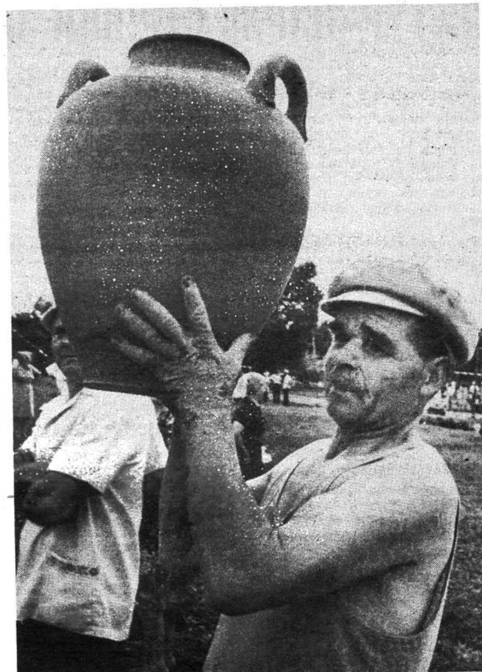
А може, це марення? Тоді я почитаю щось інше. Так: «Два окільцьовані півники двадцяти трьох років, з авто, бажають зустрітися з милими курочками на їхній жердині». «Мої дані — 42(187)73. З урахуванням повідомлень Є. Гайдара про зростаючу інфляцію та підвищення цін на енергоносії змушений підвищити свої тарифи. Вам підходить?».

Ну, слава Богу, не марення.

Аза ПАВЛОВА.
«Правда».

ВІННІ-ПУХ НЕ БУВАВ В ОПІШНІ

...а шкода!

Бо його, вінні-пухова, теза «Горщик — то дуже корисний предмет!» тут вельми збагатилася б. Пригадуєте: «Коли тобі або йому, коли, ну все одно — кому, дарують в день народження без меду горщик!».

Опішнянським горщикам, чий родовід ховається в глибині століть, а може й тисячоліть, нині ведеться справді не з медом: відходять у вічність старі майстри, забирають з собою гончарські секрети, диктує свої смаки всемогутній ширпотреб.

Однак опішнянські горщики й глечики продовжують прикрашати не лише музейні зали, а й наше не дуже веселе кухонне повсякдення. Господині залюбки купують їх — як зразки чистої краси й фантазії, а ще — як надію на мед завтрашнього дня.

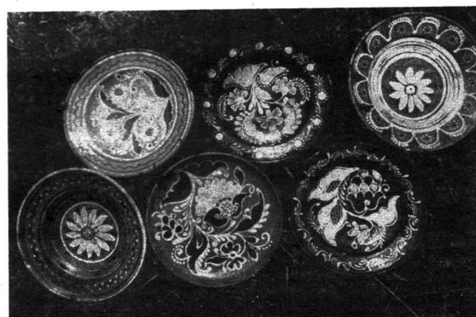
Вінні-Пух в Опішні не бував.

Але його земляки з Західної Європи й навіть з віддаленіших окраїн світу дорогу сюди знають. Подейкують, що у них нема проблем з продуктами. Але такого посуду у них теж нема...

Фото Зої ТЕРЕШКОВОЇ.

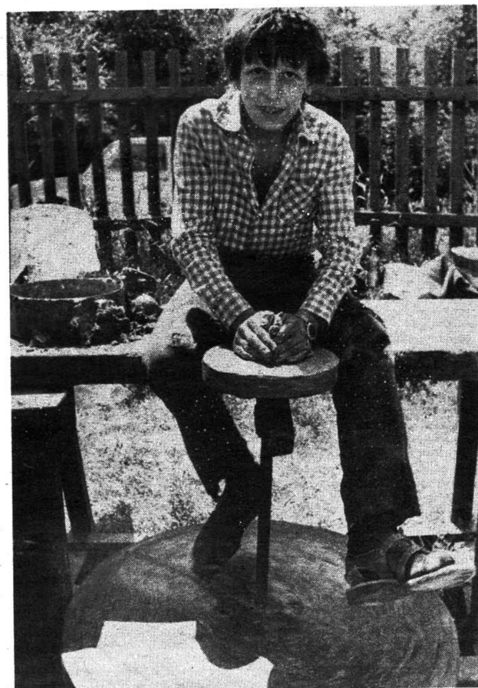
(Опішня — Нью-Йорк. США).

СНЄГУР ЗВІРЯЄ СТРІЛКИ ЗА КРАВЧУКОМ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Кишинів зрозумів: Україна не претендує на території, що колись належали їй. Оскільки за таким кроком — ланцюгова реакція і вседозволеність. По прикладі, як то кажуть, далеко ходити не треба.

Між тим політичні оглядачі вважають, що Договір, підписаний у жовтні 1992 року, міг бути укладений і в 1991-му. Та холодок відчуження повіяв з Придністров'я. Згодом криги у стосунки додали націонал-патріоти, які вимагали відновлення Молдови в її історичних кордонах.

Народний фронт Молдови — провідний політичний рух, який здобув авторитет як рух за незалежність держави і має більшість у керівних колах. Він і сьогодні продовжує мусувати питання Північної Буковини та Одеської області. Центристська позиція Президента М. Снєгура, котрий у своїх промовах акуратно обминає всі питання про території, викликає «благородний гнів» борців за національні інтереси. Термін «споконвічно румунська територія, що перебуває під іноземною окупацією», не сходить зі сторінок багатьох національних газет, у тому числі «Цари», що видається Народним фронтом. Особливо останнім часом, коли фронт, втрачаючи підтримку в народі, намагається взяти реванш.

Нинішнє керівництво Молдови, особливо після зміцнення його новим Кабінетом міністрів, який Снєгур називає урядом національного примирення, незважаючи на тиск «правих», послідовно йшло до зближення із сусідньою Україною, звіряючи з її політичними кроками свої власні, особливо в рамках СНД. Мати підтримку такого могутнього сусіда, який прагне відстояти свою незалежність, для Молдови означає багато. Тим більше нині, коли суперечки щодо Придністров'я серйозно ускладнили стосунки з Москвою. Парламентська комісія з прав людини і національних відносин виступила напередодні візиту Леоніда Кравчука в Кишинів із заявою, в якій прямо звинуватила Москву в розв'язанні конфлікту в Придністров'ї. І зафіксувала: «Сепаратистська хунта, яка користується неприхованою політичною, економічною й військовою підтримкою Москви і 14-ї окупаційної російської армії, практично зруйнувала всі конституційні державні структури і продовжує коїти справжній злочин проти людства. Сьогодні держава Республіка Молдова перебуває в такій ситуації, коли не може захистити громадян Придністров'я.

Молдова сподівається тут на підтримку найближчої сусідки, особливо в питанні виведення 14-ї армії зі своєї території.

Візит Леоніда Кравчука до Кишинева офіційні кола республіки розцінюють і як визнання тактики Молдови стосовно СНД. З моменту здобуття власної державності Молдова постійно орієнтується на політику, що її проводить Україна. Напередодні зустрічі в Бішкеку М. Снєгур заявив, що Молдова підтримує Україну в позиції, яку вона займає.

Журналісти відзначають: М. Снєгур звіряє годинник за Л. Кравчуком. Та це — політика. А народ просто полегшено зітхає: коли домовляються керівники, то й простим людям можна буде спокійніше жити.

Новини із сейфів

Є ВСЕ Ж ОБЛІК І КОНТРОЛЬ

Марія Копенштайнер, двоюрідна сестра Адольфа Гітлера, померла 1953 року від серцевого приступу в одній з радянських тюрем. Фанні Каплан, яка вчинила замах на життя Леніна 30 серпня 1918 року, розстріляна того ж року, а не дожила до глибокої старості, як стверджується в одній з численних легенд. Ці та інші дуже цікаві дані з архівів Головного інформаційного центру (ГІЦ) Міністерства внутрішніх справ Росії було оголошено 20 жовтня. Вперше журналістам надали можливість ознайомитися з обліковою й архівною інформацією ГІЦ, яка раніше зберігалася за сімома замками.

Нині практично жоден злочин не розслідується без участі центру. Тут накопичується інформація про «ведмежатників», «домушників», «мокрушників», інших злочинців, починаючи з 1917 року. В сховищах знаходиться близько 45 мільйонів документів. У поіменно-оперативній і дактилоскопічній картотеках ГІЦ систематизовані відомості про засуджених, репресованих та реабілітованих, а також про осіб, що перебувають у федеральному розшуку, і тих, хто пропав безвісти.

Слід сказати, що рецидивісти, м'яко кажучи, недолюблюють ГІЦ. Ще б пак, адже варто один раз потрапити під підозру і «залишити» органам відбитки пальців, як згодом тебе за його допомогою легко «вирахують». Так, у серпні цього року в Ашгабаті за вчинення тяжкого злочину було взято під охорону громадянина, який назвався Матвєєвим. Але документів, які б підтверджували його особу, при ньому не виявилося. Звернулися до Москви. За допомогою дактилоскопічних обліків вдалося виявити справжнє ім'я злочинця, його кримінальне минуле і остаточно викрити у вчиненні злочину.

Крім інформаційного забезпечення правоохоронних органів, ГІЦ активно бере участь у процесі реабілітації жертв політичних репресій, встановленні долей засуджених, а також громадян США, Японії, Італії, Польщі, інших країн, що перебували у радянських таборах і пропали безвісти. З цією метою організовано взаємодію з російським Червоним Хрестом. Лише останнім часом було одержано відомості, які пролили світло на долі 10 американців, ув'язнених у зонах на території Росії. Вивчаються архівні матеріали у справі шведського дипломата Рауля Валленберга, надається допомога в розслідуванні катинської трагедії, під час якої загинули тисячі поляків.

Юрій СОЛТИС.

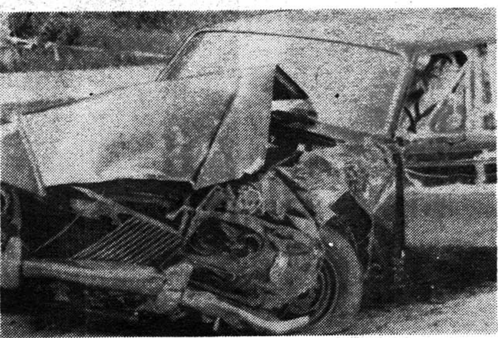
Москва.

Фотофакт

СВІДОК НЕОФІЦІЙНОЇ ІСТОРІЇ

Днями у Німеччині відбулося одне з численних автошоу. Експонати там представили різноманітні. А одним з найцікавіших був, безперечно, Роллс-Ройс моделі 1966 року «Сільвер шедоу» («Срібна тінь»). Колись він належав самому Леоніду Брежнєву, аж поки лідер СРСР не потрапив на ньому в автомобільну пригоду, зіткнувшись з вантажівкою. Напевно, щоб дати відвідувачам шоу можливість якнайкраще уявити собі цю ситуацію, організатори посадили на місце водія воскову фігуру «шановного Леоніда Ілліча».

Фото АП—ІТАР—ТАРС.

Експрес-інформація

ДЕВ'ЯТОЮ БУДЕШ!

Угоду про статус Економічного суду СНД, підписану в Москві в червні 1992 року главами восьми держав — Вірменії, Білорусі, Казахстану, Киргизстану, Молдови, Росії, Таджикистану і Узбекистану, ратифікувала Верховна Рада Російської Федерації. Головною метою його створення є забезпечення однакового підходу у використанні угод республік співдружності, заявив голова Росдержкомітету економічного співробітництва з державами СНД Машиць. «Я сподіваюся,— додав він,— що до цієї угоди невдовзі приєднається й Україна».

КОМПРОМІС ЗНАЙДЕНО

Ізраїль готовий вивести свої війська з Голанських висот. Про це повідомили сирійській стороні представники Тель-Авіва на близькосхідних мирних переговорах, які тривають у Вашингтоні. Так уперше Ізраїль публічно заявив про готовність обговорювати питання виведення військового контингенту з окупованих територій.

КРАЩЕ ПЕРЕСТРАХУВАТИСЯ

Всі головні автомагістралі, що ведуть до таджикистанської столиці, взяті під посилену охорону моторизованих підрозділів Міністерства внутрішніх справ і Комітету національної безпеки Таджикистану. У самому місті виставлено також спільні патрулі. Голова КНБ республіки Солібаєв повідомив, що додаткових заходів вжито згідно з рішенням таджикистанського керівництва для захисту столиці від можливих озброєних провокацій. Крім того, це повинно убезпечити Душанбе від проникнення туди зброї і терористичних груп. Солібаєв додав, що не виключена можливість участі у цих заходах 201-ї російської мотострілецької дивізії, розквартированої в Таджикистані.

ДО ВИБОРІВ ЗАЛИШИЛОСЯ 17 ДНІВ

Претендент від Демократичної партії Клінтон значно випереджає республіканця Буша. Про це свідчать останні опитування громадської думки під час передвиборної президентської кампанії в США. Згідно з даними телекомпанії Сі-ен-ен розрив між претендентами становить дванадцять відсотків. А телекомпанія Ен-бі-сі та газета «Уолл стріт джорнел» стверджують, що Клінтон випереджає Буша на 19 відсотків.

Як відомо, президентські вибори у США відбудуться 3 листопада.

ПОДУМАЙТЕ ПРО ІНТЕЛЕКТ МАЙБУТНЬОГО

«В умовах зламу соціально-економічних відносин, переходу до ринку наука, позбавлена державної підтримки, приречена. Це завдасть нашим народам непоправних втрат, поставить держави у повну залежність від розвинутих країн». Так говориться у розповсюдженому зверненні президентів АН Середньої Азії, Казахстану та Азербайджану до глав держав і урядів. Вчені зібралися на нараду в столиці Киргизстану Бішкеку.

ДОПОМОГА БУДЕ

Угоду про відновлення постачання гуманітарної допомоги до Іраку підписав з ООН офіційний Багдад. Згідно з цією домовленістю Ірак одержить майже 200 мільйонів доларів. Половину цієї суми буде передано північним територіям, які контролюють курди. Угода також передбачає розміщення в цьому регіоні до 300 солдатів ООН.

Ірак, зі свого боку, стежитиме за безпекою персоналу ООН і вчасно видаватиме візи представникам Об'єднаних Націй.

РУМУНІЯ — ПАРТНЕР № 1

87 відсотків опитаних занепокоєні суспільно-політичною ситуацією, яка склалася в Молдові. Такі підсумки опитування, проведеного Національним інститутом соціології республіки, з найболючіших проблем, які стоять перед молдовським суспільством. З'ясувалося, що 60 відсотків населення країни вважає за неможливе відродження більшовицького режиму в республіках колишнього СРСР. Більшість опитуваних — 51 відсоток — вважає Румунію за головного партнера Молдови на міжнародній арені, 12 — Росію, 10 — США, 7 — Україну.

ПАРТІЙНІ КОШТИ ПОВЕРТАЮТЬ СПОЖИВАЧАМ

Рішення задовольнити вимоги військових, які захопили у четвер будинок парламенту в Ломе і взяли парламентаріїв у заложники, прийняла Вища рада республіки Того. У переданій тоголезьким радіо заяві ВРР зазначається, що фонди колишньої правлячої партії об'єднання тоголезького народу будуть розморожені. Це дасть можливість повернути гроші тим, хто вніс їх до партійної каси як членські внески, підкреслюється у заяві.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

Візити

ЯК ПРОРУБУЮТЬ ВІКНО НА СХІД

Киргизька делегація, відвідавши днями Саудівську Аравію з офіційним триденним візитом, «прорубала для республіки вікно в країни Близького Сходу»,— заявив Президент Киргизстану Аскар Акаєв.

Він назвав «дуже корисним» візит у королівство, головний результат якого полягає в тому, що саудівська сторона висловила готовність інвестувати капітали в киргизьку економіку. Переговори, що відбулися, відкривають Саудівській Аравії шлях для участі у здійсненні економічної програми реконструкції Киргизстану, яку схвалили Міжнародний валютний фонд і Міжнародний банк реконструкції і розвитку. За словами А. Акаєва, досягнуто також взаєморозуміння у сфері налагодження контактів з організацією Ісламська конференція та Ісламським банком розвитку. «На основі результатів візиту до Саудівської Аравії ми будуватимемо модель відносин з регіоном Перської затоки та іншими арабськими країнами»,— підкреслив Президент.

Віктор ЛЕБЕДЄВ.

Подія тижня: коментар спецкора відділу зарубіжної інформації

МІСЦЕ, ДЕ СПІЛКУЮТЬСЯ НАВІТЬ ВОРОГИ

«Прийняття України і Білорусії до Організації Об'єднаних Націй — висока честь, виявлена їм на знак глибокої поваги до героїчної ролі, яку відіграли народи цих республік в їх тривкому опорі спільному ворогові, і до сили духу, з якою вони терпіли величезні страждання під час війни». Такими словами 47 років тому тодішній держсекретар Сполучених Штатів Е. Стеттініус привітав Україну і Білорусію як одних із засновників і рівноправних членів найпредставницької міжнародної організації. Установча конференція у Сан-Франциско обрала керівника української делегації Д. Мануїльського головою першого комітету першої комісії, яка розробляла преамбулу Статуту ООН.

Детальний аналіз, з яких причин майже від початку свого заснування трибуна ООН була перетворена на арену ідеологічних змагань, хай полишиться на істориків. Шукати винуватців означатиме звинувачувати всіх членів цієї організації. А людству нині багато важливіше те, яка сьогоднішня світова вага ООН, де знаходиться і куди рухається цей форум. Тут оцінки збігаються: були різні періоди в історії організації, але тепер вона переживає справжній ренесанс.

Із закінченням «великого ідеологічного протистояння» одна з наддержав розкололася на декілька суверенів, які лише вивчають свої державні ролі, а інша ще не встигла за розпадом колишнього суперника пристосувати свою зовнішньополітичну стратегію до нових реалій. Саме в цей момент на світову арену виходить у хорошому розумінні «третя сила» — Об'єднані Нації. Події в Перській затоці, де агресора було покарано з благословення ООН, продемонстрували поворот від конфронтації до глобального співробітництва націй.

Відзначаючи сьогодні 47-у річницю ООН, ми водночас оцінюємо й роль України як суб'єкта світової політики. Будучи одним із засновників і рівноправним членом цієї організації, наша республіка все ж розглядалася як одна із союзних... Однак для України до проголошення її державного суверенітету ООН залишалася чи не єдиним виходом на міжнародний рівень. Нині Українська держава заявляє про серйозний і прагматичний курс щодо Об'єднаних Націй, який випливає з досвіду, накопиченого за всі роки участі в організації, з чіткого розуміння, що вона може дати Україні, і чим наша країна, в свою чергу, здатна збагатити її. Крім того, на відміну від більшості колишніх радянських, а нині незалежних республік, Україна знає ту «мову», якою говорять в ООН.

Прагматизм оонівської політики нашої держави — в реальній оцінці можливостей ООН і побудові на цій основі своїх зовнішньополітичних пріоритетів. Найважливіше тут те, що, проголосивши без'ядерний статус і провадячи миролюбиву політику, Україна вбачає в Об'єднаних Націях гарант своєї національної безпеки й державності.

Проте ООН не лише трибуна, з якої звертаються до світу по допомогу. Це ще й світова скарбниця, куди нації приносять те краще, що вони мають. Розглядаючи оонівський напрям як один із найважливіших у своїй зовнішній політиці, Україна виявляє бажання зміцнювати організацію, брати участь у її акціях, спрямованих, зокрема, на підтримку миру. Україна серед небагатьох держав направила до колишньої Югославії миротворчий контингент військ. Жертви українського народу, принесені на олтар миру в сусідній і далекій Югославії, мають бути осмислені як ознака зрілості нації, як готовність її до пожертви.

Відродження ООН ще далеко не закінчилося. Народи чекають від цієї організації більшої гнучкості і новаторства. Необхідно нове, постконфронтаційне прочитання і самого Статуту ООН, перегляд деяких положень, які містять вислови типу «ворожі держави». Окремої уваги потребує й політико-правова база діяльності Об'єднаних Націй. Існування такої організації — то втілення принципу: рівний над рівним сили не має.

Нації, як і люди, розвиваються, лише коли спілкуються. Людство повинно мати те місце, де могли б спілкуватися навіть вороги. Таким місцем і стала Організація Об'єднаних Націй, заснована волею народів.

Сергій ДАНИЛЕНКО.

Подробиці

ВІРМЕНСЬКІ ПАСПОРТИ І ВАЛЮТУ ДРУКУЮТЬ НІМЦІ

Мабуть, на початку наступного року жителі Вірменії будуть отримувати нові паспорти. Сигнальні примірники посвідчень особи громадянина Республіки Вірменія уже виготовлені в Німеччині. Є припущення, що перша партія паспортів забезпечить потреби республіки на найближчі 5 років, а їх виробництво обійдеться в 4 мільйони доларів. На сьогодні РВ виплатила частину цієї суми (20 відсотків) німецькій фірмі «Гізеке і Девріент», що виконує замовлення.

Як повідомив нещодавно на брифінгу віце-президент РВ Гагік Арутюнян, ця фірма взялася за виробництво вірменських грошей — драмів. До речі, «Гізеке і Девріент» — досить відома в світі і за час свого існування виготовила валюту для 87 країн. А сьогодні серед її клієнтів — і Вірменія.

Необхідно зазначити, що зразки вірменських драмів ще потребують доробки. Але, як заявив віце-президент, ця робота буде завершена буквально цими днями.

Що стосується терміну введення в обіг нових грошей, то він ще не установлений. Схоже, намагання Вірменії сьогодні мати готову власну валюту пояснюється лише наміром застрахуватись, оскільки вона не збирається найближчим часом виходити з карбованцевої зони. Крім того, поки що не ясно, чим буде забезпечуватись конвертованість вірменської грошової одиниці.

Ара МЕЛІКСЕТЯН.

Єреван.

У дипломатичних колах

НЕЙТРАЛІТЕТ ЯК ПРИВІД ДЛЯ СВЯТА

26 жовтня — національне свято Австрії — день проголошення постійного нейтралітету. Наш кореспондент зустрівся з Тимчасовим Повіреним у справах Австрійської Республіки в Україні доктором Мікаелом ВЕНІНГЕРОМ і попросив його відповісти на кілька запитань.

— Пане Венінгере, дещо незвичайне для інших країн свято відзначає Австрійська Республіка. Що значило для неї проголошення постійного нейтралітету?

— 26 жовтня 1955 року австрійський парламент прийняв Закон про постійний нейтралітет країни. Це був перший день незалежності Австрії після другої світової війни. А днем раніше, 25 жовтня, останній іноземний солдат покинув територію Австрії.

У той час проголошення нейтралітету країною, що становила собою буфер між Заходом і Сходом, — це був єдиний вихід із складної ситуації. Цей акт поклав початок потепління у світі. Пригадайте, що це був час «холодної війни» за Австрію. Радянський Союз не хотів, щоб вона стала на шлях капіталізму, а США, навпаки, не бажали, щоб Австрія перейшла в соціалістичний табір. І роль, яку згодом відіграла Австрія в Середній Європі, значна. Вона стала центром руху за об'єднання Заходу і Сходу. У Відні відбувалася велика кількість міжнародних конференцій, він став місцем для мирних переговорів і недаремно займає третю позицію в ООН.

Після розпаду СРСР і Варшавського пакту може здатися, що політика нейтралітету втрачає своє значення. Але це не так. Якщо раніше нейтральна Австрія була буфером між Заходом і Сходом, то тепер вона є для них містком для налагодження співробітництва. До того ж Австрія планує вступити в Європейське співтовариство і зробити свій внесок у будівництво спільного європейського дому.

— Які, на вашу думку, перспективи співробітництва Австрії і України?

— Австрія належить до тих країн, які одні з перших визнали незалежність України. У вересні 1991 року наші країни встановили консульські відносини, а 24 січня 1992 року — дипломатичні. Цього дня відкрилося посольство Австрії в Україні. З цього часу було багато візитів офіційних осіб в Україну і навпаки. Україну двічі відвідав канцлер Австрії Буцек, тут були міністри економіки, фінансів, сільського господарства. Обидві сторони підписали досить багато угод, які вже працюють. А посольство провело значну роботу з підготовки цих документів. Ми відкрили австрійські бібліотеки в Чернівцях і Львові, а в листопаді відкриємо таку й у Києві. У Львові ми заснували науковий центр. Не на останньому місці й розвиток економічних зв'язків між нашими країнами.

І все це зроблено за короткий час, що дозволяє не тільки пишатися успіхами, які б не були можливі без допомоги українських колег, а й судити про велику симпатію Австрії до України. Не сумніваюсь, що наші відносини в усіх галузях поглиблюватимуться.

— Пане Венінгере, незабаром закінчиться ваша дипломатична місія в Україні. З яким почуттям ви поїдете з Києва?

— Так, 31 жовтня моя місія закінчується. Всі завдання, поставлені переді мною, зміг виконати. І я можу з гордістю їхати назад в Австрію, але залишаю Україну з неохотою. Тут я зустрів дуже багато чудових людей, знайшов багато друзів. Їх мені не вистачатиме вдома.

Я відвідав багато областей в Україні і почувався тут, як удома. З Києва буду їхати з меланхолійним настроєм.

— Ваші особисті побажання Україні.

— Я знаю, яка складна ситуація створилася для людей України, бо кожен процес реформ складний і болючий. І я бажаю Україні і її народові найкращих успіхів у всіх починаннях і щастя.

— Дозвольте подякувати вам за ці теплі слова і бесіду.

Олександр БІЛИК.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ПРАВЕДНИКИ НАРОДІВ СВІТУ

В роки Великої Вітчизняної війни українські люди врятували багато євреїв, які були приречені фашистами на загибель.

Яд-Вашем — ізраїльський Інститут катастрофи і героїзму єврейського народу — почав розшук цих людей. Виявилось, що їх немало. Пройшло близько п'ятдесяти років, не всі ті люди дожили до нашого часу, але в Ізраїлі знають і пам'ятають про них.

Посольство Ізраїлю в Москві, Міністерство закордонних справ України за допомогою МВС України розшукали деяких з них. Катерина Сурова, Юліан Білецький, Оксана Миронюк, Манек Забавський — цим людям за рішенням дирекції Яд-Вашем буде присвоєно звання «Праведник народів світу» з врученням спеціального диплому і медалі.

Церемонія нагородження відбудеться у Львові 25 жовтня. В цій благородній акції братиме участь посол Держави Ізраїль в Російській Федерації А. Левін, який особисто вручатиме нагороди.

Прес-центр МЗС.

Експрес-інформація

Є ДЕРЖАВА, МАЄ БУТИ Й МИТНИЦЯ

У грозненському аеропорту імені шейха Мансура приступили до роботи професійно підготовлені й відповідно екіпіровані співробітники митниці. Більш як тридцять інспекторів пройшли навчання у Литві.

Тим часом Президент Чеченської Республіки Дудаєв завершив свій візит до США і прибув до Великобританії. У двох державах він зустрівся з провідними спеціалістами у галузі нафтовидобутку і нафтопереробки.

Дмитро ПАВЛИЧКО: ВІРШІ З ЄРУСАЛИМУ

Наші першодруки

ВІД АВТОРА: На початку вересня в Єрусалимі відбувся українсько-ізраїльський форум, де пощастило бути і мені. Ця зустріч діячів культури, політиків, учених України та Ізраїлю присвячена була висвітленню правдивої історії взаємин євреїв та українців і мала науковий, а також практичний характер. На новому етапі, коли Україна стала державою, ці взаємини вирисовуються як справді нові і дружні. І такими вони вже є, адже демократичні сили і державні чинники України роблять усе для того, щоб євреї почувалися в Україні, як у рідній вітчизні, де антисемітизм переслідується законом.

Певна річ, усіх нас, хто був на форумі, притягав своїм дивовижним магнетизмом Єрусалим — місто, що ніби летить на білих крилах пагорбів у небеса. Тут виникла християнська цивілізація. Тут я, фіксуючи ще в чорновому вигляді ці вірші, переживав і своє, і не своє минуле як єдине боління, як пошук вищої правди, що постійно то з'являється, то знову зникає з очей.

Дмитро ПАВЛИЧКО.

У ГЕФСИМАНСЬКОМУ САДУ

Ця срібнолиста деревина
У Гефсиманському саду
За Бога старша! Як дитина,
Передчуваючи біду,
Молився Він під нею ревно
Перед арештом в скорбну ніч,
І чуло це маслинне древно
Гарячу та благальну річ:
«О Батьку мій, я знаю Вашу
Несхитну волю, мудру твердь,
Але, якщо можливо, чашу,
Вготовану мені на смерть,
Відсуньте, одведіть од мене!»
Але мовчали небеса.
І вкрила дерево зелене
Сльоза, як срібляна яса.
І в стовбурі з'явились діри,
Немовби од мечів сліди...
А вже надходили жовніри,
І хтось кричав: «Він тут! Сюди!»
Апостолів юрба ляклива
Розбіглась. Він — один, як перст.
І гірко плакала олива
За сином, що пішов на хрест.

VIA DOLOROSA *

Це остання твоя дорога,
Де обличчям Ти падав на брук,
Ще не маючи сили Бога,
Тільки — хрест для надлюдських мук.
Ти, вмліваючи йшов на Голготу,
Щоб наш рід од печалі спасти,

Але світ не змінивсь ні на йоту,
Повен люті й злобивої мсти.
Б'ють, як дзвони, тисячоліття,
Йдеш — невидимий для юрби.
Що позаду? — скорботне сміття,
Що попереду? — німі раби.
На вершині — кати й жовніри,
А долиною — де не глянь—
Продають гендлярі сувеніри,
Злотом злиті з Твоїх страждань.

На вершині — тривожний гамір,
А долиною — де не ступи,
Чути дим із газових камер,
Видно тюрем страшні струпи.

На вершині — примара смерті,
А долиною — виє звір,
І живцем у могилах заперті,
І обсотаний дротом Сибір.
Опускай же додолу очі,
Не дивися назад, ні вперед.
Тільки згадуй долоні отчі,
Рідну матір і Назарет.
І до ката підходь з любов'ю —
Хай на всі океани й світи
Упаде із Твоєю кров'ю
Крапля світла і доброти.

* Дорога болю (італ.) — так називається «вулиця» в Старому Єрусалимі, по якій пройшов на Голгофу Ісус Христос.

ВІН — ТУТ

В небеснім тлі Єрусалиму,
Між кипарисами вночі,
З'явилась постать ледве зрима,
Сяйниста, як сльоза свічі.
Це ти? — І я назвав імення
Того, хто йшов мені навстріч.
Напередодні воскресення
Він був таким — в ту давню ніч.

Невже на небо не вознісся,
Як це написано? Невже
Він плоті людської залізля
Тверде, боляще і чуже
Несе через віки та скрути,
Жадучи посильного з небес,
Що мав за ним в ту ніч прибути,
Коли із гробу він воскрес?

І я зрадів! Він тут, між нами,
На цьому Падолі, де й я,
Де мученицькими хрестами
Накрилась вся земля моя.

ПРАВЕДНИЦЯ

В містечку — фашисти. Облави.
Зганяють євреїв до лісу.
Вітер наповнює житла
Липучим запахом крові.
Пошепки на порозі
Мати говорить із сином.
Очима вони розмовляють
Більше, аніж словами.
Син крижаніє від жаху:
Мати єврейську родину
Потай сховала в пивниці,
А згоди його й не питала.
Ви знаєте, мамо? — Знаю.
Німці вбивають! — Знаю.
За переховок! — Знаю.
Розстріл на місці! — Знаю.
А під підлогою в мряві
Припадають до каменя вуха,
Долоні, лікті, зіниці
В склепіння вростають, мов гони

Покільченої картоплі.
Чує єврейська родина,
Як синові каже мати: —
Щоб не було підозріння,
До німців підеш на службу!
А син їй відповідає: —
«Вже краще замкніть мене, мамо,
З євреями в тій пивниці,
Ніж мав би я йти служити
Катам та гнобителям нашим!»

Та все ж він пішов, щоб не бути
В тій хаті, де з мертвої тиші
Хлипання чути ночами,
І видно крізь піл в темнотах
Криваві єврейські очі.
Та все ж він пішов!..
В печальнім Єрусалимі не знають
Достойники з «Яд вашема»,
Що праведницю вітають,
Вітають і величають,
На честь її древо саджають,

Чого вона гірко плаче,
Закривши обличчя руками.

Та знає єврейська родина,
Пройшовши могильну содому—
Оплакує мати сина,
Який повернувся додому.
Прийшов у німецькім мундурі,
Обернувшись на службі в тління,
І пустив собі кулю в голову,
Щоб не було підозріння.

ДО ЄВРЕЇВ

Євреї! Вічна віра з вами,
І міць Ізраїля зросла,
Хоч ваша кров текла ровами,
Горіла в печах, як смола.

Створила Вас безсмертна книга,
Де з Богом ви взяли союз,
І на крилі архистратига
Писались твори ваших муз.

І тяжко вас карав Єгова
За гордощі та ненасить —
Жагу до золота й до слова,
Що в небі зорями горить.

В епоху темну і криваву,
Коли, здавалось, зрадив Бог,
Ви здвигнули свою державу,
Давидів сонячний чертог.

Побитий підло сатаною,
Зриваючи із серця грузь,
Я перед вашою Стіною
Стою й за свій народ молюсь.

ХЛІБ

О Ізраїлю, чим ти живеш?
Де твоя ораниця?
Навкруги кам'яна безбереж
І земля, наче криця.

І не падає манна згори,
Бо немає пророка.
Хоч бери та пустелю ори,
Де пісок та опока.

Але родить Мойсеєва рінь
І хлібини і дині,
І клекоче пшенична ятрінь.
При йорданській долині.

І сміється, немов водопад,
Розкидаючи бризки,
Непорочно — сяйний виноград,
Як дитина з колиски.

І приходить до мене у сни
Запитання суворе,
Гостре, наче зубок борони,
І, як блискавка, скоре:

Чорноземна моя Стороно,
Мозоляста долоне,
Де твоє океанське зерно,
Наче злото червоне?

Ти бідніша за камінь глухий
На шляху бедуїна,
Бо державний твій дух ледь живий,
І під серцем — руїна.

Та сьогодні ти вже не раба,
Не московська служниця,
Твоя скиба — не жаль і тужба,
Не підстрелена птиця.

Будь щаслива і вільна стократ,
І простуй свою спину —
Обертає державний народ
Навіть камінь в хлібину.

МОНОЛОГ АЛТУНЯНА

Я, Алтунян, від роду вірменин,
Але подібний зовні до еврея.
Що ж, кожен з нас — із суміші кровин,
Людина — це не плоть, а дух, ідея.

Моя ж ідея — правда. Я сидів
В радянських тюрмах, мучився в Гулазі
Не за вірменів і не за жидів,
(Пробач мені це слово, Ашкіназі!)

Страждав я за людину. Звісна річ,
Мені боліла українська мова
Потоптана і бита звісібіч...
І став я в захисті святого слова.

І українство я відчув своє
Як скаргу підневільного народу,
Як совість, що заснути не дає
І не змовкає владі навдогоду.

А звідкіля та правда? На зорі
Мого життя зігралась дивна сцена:
Ти жид! — сказали друзі-школярі,
І опекла мене сльоза шалена.

До матері. А мати каже— ні,
Ти — вірменин! О ненько рідна, краще
Було б неправду мовити мені,
Ніж поселити співчуття боляще
В дитяче серце! Я в скорботі жив,
Та жить було ще важче іудею.
Тавро єврея гордо я носив,
І ще й пишався схожістю своєю.

Не ждав я плати за мої труди,
Вкладаючись на нари прохололі.
О, господи, молився я— пожди,
Не відбирай мені життя в неволі.

А як мене зламає цей режим,
І покладе навік в мерзлотній глині,
Яви мені хоч в сні Єрусалим,—
Нерідній, але все ж твоїй дитині.
І ось це місто ув моїх очах
Біліє, як незаймані замети,
Де вітер був і в тишині прочах,
Де я свого життя питаю,— де ти?

На майдані Незалежності в Києві біля студентського наметового містечка часто можна зустріти людей з прапором, на якому написано «РУНвіра». Це представники нової, незвичної для України релігійної конфесії — Рідної Української Національної Віри. Її заснував у Сполучених Штатах Америки і розробив віровчення Лев Силенко.

Учитель Силенко на сторінках нашої газети («Голос України» за 27 травня) вже відповідав на запитання читачів. Днями редакція отримала з Америки новий матеріал. Пропонуємо його вашій увазі.

ЧАСТО мені дорікають, що оскільки ми віруємо в Дажбога, то РУНВіра — це один з різновидів язичництва. Але сутність віри язичників — у багатобожжі. Ми ж віруємо в єдиносущного Господа Дажбога.

З історії знаємо, що в старій Іудеї було багато богів. І один з них мав ім'я Саваоф (Єгова). 2600 років тому цар Іосія указом скасував багатобожжя і утвердив в Іудеї віру в єдиного Господа на ім'я Саваоф (Єгова). У VI столітті пророк Магомет також скасував у арабському світі багатобожжя і оголосив віру в Аллаха. З тих часів серед іудеїв та арабів утвердився монотеїзм, хоч імена Саваоф і Аллах узяті з язичницьких (поганських) релігій. Теологи іудаїзму та мусульманства вважають християнство поганською релігією, бо в ній є аж три боги (Отець, Син і Дух Святий).

Вірні ж РУНВіри визнають єдиного Господа Дажбога, який хоче, щоб сини і дочки України були не тільки вільними господарями на багатій землі, а й творцями своєї духовної незалежності й філософії. Це не означає, що ми не шануємо інших релігій. Їх багато, бо багато неоднакових розумінь Бога. Є релігії інтернаціональні (буддизм, християнство, мусульманство), а є народи, які мають свої національні релігії (японці, індуси, євреї, китайці та ін.). Але й інтернаціональні релігії мають національне коріння. Без індуської віри не було б буддизму, без єврейської (іудаїзму) — християнства. Кожний народ має даровану Господом свободу свого розуміння Бога. Народ, який має свою національну віру, вільно утверджує свій спосіб життя, свої моральні цінності, святині, обряди і традиції. І, маючи рідну віру, він не підпорядковує себе іноземним релігійним авторитетам, догмам, канонам, ритуалам. Я впевнений, що для кожного народу його рідна національна релігія є найкращою, бо багато добрих матерів на світі, але рідна мати — найкраща. Я прийшов до усвідомлення того, що ми, українці, повинні мати свою віру через осіяння Святим Духом, почувши голос предків. В ім'я спасіння нащадків вони покликали мене звістити РУНВіру, віру в єдиного Господа на ім'я Дажбог. За десять століть духовної неволі мій народ вистраждав право мати рідне розуміння Бога, тобто мати свою віру в своїй душі.

Зміст РУНВіри в тому, що Дажбог — це Свідомість світу. І людина постала з цієї Свідомості — самоволодіючої, самонаснажуючої всевишньої сили. Саме слово «свідомість» походить з санскритського «сводомая», що означає «самоволодіння», «самоутвердження». Дажбог —

це Дія, як
ні бажання
бачити себ
жання вчи
самоутверд
значатися,
життя і не
племені.
Дажбог
да, Справе
творяще Сі
Воля. Жит

Ко
У

Дажбог у
Свідомості
світу в лю
Ми не
Бо хіба С
Правда, Л
мають обр
поклонник
вні предк
прадідівсь
ра многоб
коли мені
ною вірок
го народу
православ
ортодоксія
легко
р. Якби
Володимир
єві віру
вони сього
нас, укра
во давно
вірою. Є,
ні й такі,
них мова
стала рідн
Тільки
зивайте ч
хоч щод
ніколи не
недоскона
сконалим.
зроби йо
воно при
не, не цу
і звелич.
втрачай с
гідність,
у домі чу
Для ме
що христ
українців
гія. Напр
дрівки за
змістом
ляться
(Єрусалим
Україн
ли в нев
ла їхній
рактер,
гріха. М
дорогу с
якщо змо
собі, под
тики і
заздрості
тівливост
ті, улесл
лінощів,
стокості,

ВІРШІ
...ЛИМУ

Наші першодруки

н пішов,
щоб не бути
е з мертвої
тиші
ти ночами,
ь піл в темнотах
ейські очі.
н пішов!..
Єрусалимі
не знають
з «Яд вашема»,
ницю вітають,
личають,
древо саджають,

рко плаче,
бличчя руками.

ейська родина,
могильну
содому—
ти сина,
нувся додому.
німецькім
мундурі,
сь на службі
в тління,
бі кулю в голову,
ло підозріння.

...ІВ

а віра з вами,
аїля зросла,
ров текла
ровами,
чах, як смола.

Вас безсмертна
книга,
ви взяли союз,
архистратига
зори ваших муз.

карав Єгова
та ненасить —
лота й до слова,
зорями горить.

ину і криваву,
лось, зрадив Бог,
ли свою державу,
нячний чертог.

дло сатаною,
з серця грузь,
шою Стіною
свій народ
молюсь.

чим ти живеш?
аниця?
ам'яна безбереж
че криця.

манна згори,
орока.
та пустелю ори,
опока.

Мойсеєва рінь
дині,
пшенична ятрінь.
нській долині.

немов водопад,
и бризки,
— сяйний
виноград,
з колиски.

ь до мене у сни
суворе,
е зубок борони,
авка, скоре:

а моя Стороно,
долоне,
кеанське зерно,
червоне?

за камінь глухий
бедуїна,
ний твій дух
ледь живий,
ем — руїна.

і ти вже не раба,
ська служниця,

Твоя скиба — не жаль
і тужба,
Не підстрелена птиця.

Будь щаслива і вільна
стокрот,
І простуй свою спину —
Обертає державний народ
Навіть камінь в хлібину.

МОНОЛОГ АЛТУНЯНА

Я, Алтунян, від роду
вірменин,
Але подібний зовні до
єврея.
Що ж, кожен з нас —
із суміші кровин,
Людина — це не плоть,
а дух, ідея.

Моя ж ідея — правда.
Я сидів
В радянських тюрмах,
мучився в Гулазі
Не за вірменів і не за
жидів,
(Пробач мені це слово,
Ашкіназі!)

Страждав я за людину.
Звісна річ,
Мені боліла українська мова
Потоптана і бита зівсібіч...
І став я в захисті святого
слова.

І українство я відчув своє
Як скаргу підневільного
народу,
Як совість, що заснути не
дає
І не змовкає владі навдогоду.

А звідкіля та правда? На
зорі
Мого життя зігралась
дивна сцена:
Ти жид! — сказали
друзі-школярі,
І опекла мене сльоза
шалена.

До матері. А мати каже—
ні,
Ти — вірменин! О ненько
рідна, краще
Було б неправду мовити
мені,
Ніж поселити співчуття
боляще
В дитяче серце! Я в
скорботі жив,
Та жить було ще важче
іудею.
Тавро єврея гордо я носив,
І ще й пишався схожістю
своєю.

Не ждав я плати за мої
труди,
Вкладаючись на нари
прохололі.
О, господи, молився я—
пожди,
Не відбирай мені життя
в неволі.

А як мене зламає цей
режим,
І покладе навік в
мерзлотній глині,
Яви мені хоч в сні
Єрусалим,—
Нерідній, але все ж твоїй
дитині.
І ось це місто ув моїх
очах
Біліє, як незаймані замети,
Де вітер був і в тишині
прочах,
Де я свого життя питаю,—
де ти?

На майдані Незалежності в Києві біля студентського наметового містечка часто можна зустріти людей з прапором, на якому написано «РУНвіра». Це представники нової, незвичної для України релігійної конфесії — Рідної Української Національної Віри. Її заснував у Сполучених Штатах Америки і розробив віровчення Лев Силенко.

Учитель Силенко на сторінках нашої газети («Голос України» за 27 травня) вже відповідав на запитання читачів. Днями редакція отримала з Америки новий матеріал. Пропонуємо його вашій увазі.

Конфесії України

Вруна РУНВіри

ЧАСТО мені дорікають, що оскільки ми віруємо в Дажбога, то РУНВіра — це один з різновидів язичництва. Але сутність віри язичників — у багатобожжі. Ми ж віруємо в єдиносущного Господа Дажбога.

З історії знаємо, що в старій Іудеї було багато богів. І один з них мав ім'я Саваоф (Єгова). 2600 років тому цар Іосія указом скасував багатобожжя і утвердив в Іудеї віру в єдиного Господа на ім'я Саваоф (Єгова). У VI столітті пророк Магомет також скасував у арабському світі багатобожжя і оголосив віру в Аллаха. З тих часів серед іудеїв та арабів утвердився монотеїзм, хоч імена Саваоф і Аллах узяті з язичницьких (поганських) релігій. Теологи іудаїзму та мусульманства вважають християнство поганською релігією, бо в ній є аж три боги (Отець, Син і Дух Святий).

Вірні ж РУНВіри визнають єдиного Господа Дажбога, який хоче, щоб сини і дочки України були не тільки вільними господарями на багатій землі, а й творцями своєї духовної незалежності й філософії. Це не означає, що ми не шануємо інших релігій. Їх багато, бо багато неоднакових розумінь Бога. Є релігії інтернаціональні (буддизм, християнство, мусульманство), а є народи, які мають свої національні релігії (японці, індуси, євреї, китайці та ін.). Але й інтернаціональні релігії мають національне коріння. Без індуської віри не було б буддизму, без єврейської (іудаїзму) — християнства. Кожний народ має даровану Господом свободу свого розуміння Бога. Народ, який має свою національну віру, вільно утверджує свій спосіб життя, свої моральні цінності, святині, обряди і традиції. І, маючи рідну віру, він не підпорядковує себе іноземним релігійним авторитетам, догмам, канонам, ритуалам. Я впевнений, що для кожного народу його рідна національна релігія є найкращою, бо багато добрих матерів на світі, але рідна мати — найкраща. Я прийшов до усвідомлення того, що ми, українці, повинні мати свою віру через осіяння Святим Духом, почувши голос предків. В ім'я спасіння нащадків вони покликали мене звістити РУНВіру, віру в єдиного Господа на ім'я Дажбог. За десять століть духовної неволі мій народ вистраждав право мати рідне розуміння Бога, тобто мати свою віру в своїй душі.

Зміст РУНВіри в тому, що Дажбог — це Свідомість світу. І людина постала з цієї Свідомості — самоволодіючої, самонаснажуючої всевишньої сили. Саме слово «свідомість» походить з санскритського «сводомая», що означає «самоволодіння», «самоутвердження». Дажбог — це Дія, яка творить у людині бажання жити, бажання бачити себе у своїх діях, бажання вчитися, працювати, самоутверджуватися, самовизначатися, вмерти, боронячи життя і незалежність свого племені.

Дажбог — це свята Правда, Справедливість, життєтворяще Світло, Святий Дух, Воля. Життя в Дажбогові і Дажбог у житті, людина у Свідомості світу і Свідомість світу в людині.

Ми не ідолопоклонники. Бо хіба Святий Дух, Воля, Правда, Любов, Милосердя мають образ і стать? Ідолопоклонниками були наші славні предки, але, шануючи прадідівські обряди, РУНВіра многобожжя скасувала. І коли мені говорять, що рідною вірою для українського народу давно вже стало православ'я, тобто грецька ортодоксія, то мені шкода та... легковірних ...ховних сиріт. Якби в 988 році князь Володимир запровадив у Києві віру мусульманську, то вони сьогодні казали б: для нас, українців, мусульманство давно вже стало рідною вірою. Є, на жаль, в Україні й такі, які кажуть, що для них мова Пушкіна давно вже стала рідною...

Тільки наше є нашим. Називайте чужу матір рідною хоч щодня, вона рідною ніколи не стане. Якщо рідне недосконале, зроби його досконалим. Якщо воно бідне, зроби його багатим. Якщо воно принижене, забруднене, не цурайся його, обмий і звелич. Ніколи і ніде не втрачай самопошани, бережи гідність, не будь приймаком у домі чужої релігії.

Для мене немає сумнівів, що християнство для нас, українців, — це чужа релігія. Наприклад, колядки, щедрівки за формою рідні, а за змістом — чужі. В них славляться святині Ізраїлю (Єрусалим, Віфлеєм, Йордан).

Українці довгі століття жили в неволі. Неволя збіднила їхній колись добрий характер, кинула в безодню гріха. Ми знову вийдемо на дорогу справжнього життя, якщо зможемо, кожен сам у собі, подолати жагу до пиятики і об'їдання, позбутися заздрості, зрадливості, дратівливості, неорганізованості, улесливості, лицемірства, лінощів, самолюбства, жорстокості, свавілля, докірливості. Хто не зможе подолати в собі ці вади, той не здатний бути вільною і шляхетною людиною. І коли народ складається з таких дочок і синів, горе такому народу. Щоб Україна стала квітучою, ми повинні стати народом з розвиненою уявою, винахідливістю, наполегливістю, послідовністю.

Щоб українець став Людиною з великої букви, він повинен виконувати заповіді РУНВіри: **1. Розумій і люби Бога по-рідному. 2. Не поклоняйся чужоземним поняттям Бога. 3. Самовдосконалюй розум, душу і тіло. 4. Вір у себе. 5. Люби родичів своїх. 6. Виховуй дітей своїх у дусі РУНВіри. 7. Шануй духовність предків своїх. 8. Шануй свята РУНВіри. 9. Не самозабувайся на чужині. 10. Живи для добра Вітчизни. 11. Не обмовляй. 12. Будь правдивим свідком. 13. Борони свої скарби і не привласнюй чужі. 14. Не люби ворогів народу твого, не будь рабом. 15. Не лишай у біді приятеля твого. 16. Не зневірюйся. 17. Люби дітей свого і чужого народу.**

Говорячи про наше розуміння понять «рай» і «пекло», хочу наголосити, що рай і пекло — в душі людини. Людина, живучи в розкошах чи бідноті, знедолює себе злочинами, жадібністю, заздрістю, сліпим егоїзмом. Її злі вчинки знищують рай в її душі. І вона страждає, не маючи змоги ні правильно мислити, ні радіти життю.

Щоб мати рай у своїй душі, треба щодня жити за законами правильного життя. Їх сім. **1. Правильне мислення: воля, мета, відвага. 2. Правильне бажання: любов, справедливість, послідовність. 3. Правильне виконання: відповідальність, точність, дисципліна. 4. Правильне ставлення до себе: повноцінне, незалежне, узгоджене «я». 5. Правильне харчування: якісна їжа, національні страви, обрядність. 6. Правильна любов: співпереживання і жертовність, ненависть і милосердя, душевна краса і вірність. 7. Правильна віра: природне її народження, блаженне розуміння, правильне призначення.**

Постулат Біблії, що «всяка влада Богом дана», ми відкидаємо. Тільки рідна влада Богом дана. Вона є слугою народу, живе з народом і в ім'я народу. Боронячи Вітчизну, свій дім, вірні РУНВіри (дорослі й діти) беруть участь у священній війні. І найвизначніші оборонці стають лицарями світової справедливості. Якщо в Україні житиме декілька мільйонів сповідників РУНВіри, український народ матиме високу національну мораль. І його державна основа буде непохитна у віках. Слава Дажбогу!

Лев СИЛЕНКО.

Подаємо адресу осередку РУНВіри в Сполучених Штатах Америки: RUNVira, P. O. Box 147, Spring Glen, N. Y., 12483, USA

До друку підготував
Валентин ЛАБУНСЬКИЙ.

Наша газета вже подавала дві точки зор... ських рекомендацій у такій делікатній сф... «Трагедія чи фарс?» («Голос України» від ... діваємося, що читачів зацікавлять і ці мі... люють особистість Болотова дещо під інши...

ОТОЖ, чому? Тому, що шарлатани правили нашою країною сімдесят три роки з гаком. Дурили людей казкою про «світле майбутнє», а самі обдирали їх і нівечили їхні душі. Тому, що 10 відсотків людей вірять усьому, що їм кажуть. Тому, що деякі люди зробили брехню своїм ремеслом і так захоплюються цим, що забріхують і самих себе — в очах з'являється параноїдальна впевненість, і людина вже не говорить, а рече істину.

Приходить якось до нас знайома й каже, що болгарка Ванга навіщувала: рівно через місяць у Києві буде сильний землетрус. І запитує: що робити? Я знав, що аргументи в цьому випадку безсилі, тому сказав: «Землетрусу не буде, бо я його пересилю». Землетрусу не було, а моя знайома розповідала своїм знайомим, що я зумів пересилити провіщення знаменитої Ванги.

Останнім часом у нас з'явилося багато всяких віщунів, провидців, цілителів, екстрасенсів, шептух, відьом, чаклунів тощо, які дурманять, калічать і обдирають людей. Раніше з ними боролися комуністи, бо справедливо вбачали в них своїх конкурентів. Тепер комуністи пішли в тінь, і дурисвітам відкрився простір для розвитку. Мабуть, люди ще не можуть обходитися без такого сервісу. Хай би й так, але ж треба знати, хто є хто.

Деякі екстрасенси дійшли краю: одна почала «відрощувати» людям ампутовані ноги (А. Мужайло, Київське радіо, 10 квітня 1992 р.), другий хоче стати Президентом України і будувати її «...по своему образу и подобию» (Б. Болотов, «Независимость», 15 квітня 1992 р.). Нас 337 років пробували перебудувати «по своему образу и подобию» сусіди. Не вийшло. Тепер це хоче зробити екстрасенс.

Які ж вони, ті «образ и подобие» Болотова? З названої газети дізнаємося, що він «народный академик... мир он открывает сам, начиная чуть ли не с нуля... автор 17 моделей экологически чистых ядерных реакторов... последние два года о нем писали 75 газет и журналов... в публикациях он назван ученым мирового уровня, украинским Сахаровым, изобретателем, народным целителем, экстрасенсом...». Звідти ж ми дізнаємося, що він — президент Києво-Могилянської академії, яка під його керівництвом «познает истины», автор 300 «сформулированных технологий», «внедрение каждой из них способно дать до триллиона долларов прибыли», що він у майбутньому буде «самым богатым человеком планеты... ибо уже сейчас он является магнатом интеллектуальной собственности» і що «моя цель — бессмертие». Віддамо належне і його скромності: «Это вовсе не значит, что я решил стать Богом на Земле».

Перед нами вимальовується побудований за його власними свідченнями і судженнями образ надученого, який ставить перед собою надзавдання. Правда, жодного наміру він поки що не здійснив, але обіцяє... і любить обговорювати свої проблеми на шпальтах газет, а не в наукових журналах. Це зрозуміло, оскільки «мир он открывает... начиная... с нуля», а в науковому журналі власні ідеї треба викладати на основі всіх попередніх досліджень.

У 1976 році, коли обгово-

рювали п...
ли в Бол...
му, що в...
що змага...
за допом...
реміг Зм...
приготува...
здер шку...
попросив...
сам пішо...
силу дот...
ці, опуст...
не може....
йде Змій...
го обдур...
лопату і...
криницю...
запитує:...

Точка з...

Ч...
або...

ду? А Ів...
бі шкура...
викопаю...
її разом...
кався Зм...
водою і...
Так ді...
ше «обк...
цяє дат...
водою. І...
Я поз...
вим у 1...
нього бу...
ституті ...
УРСР, д...
Мені ро...
дуже зд...
багато і...
саме це...
рекції і...
не дають...
кої дисе...
роботи. ...
рейти на...
це і зах...
цію, піс...
значно ...
для нау...
Пізніш...
Болотов ...
на де...
карбован...
міг вик...
звело д...
рекцією. ...
почалися...
ся сканд...
сертації ...
куди не...
пізніше ...
цій у на...
Після ...
цював ш...
скрізь п...
тим же ...
ючі ідеї...
тати — ...
ки — с...
ня.
Я про...
наймні ...
собою ...
Він вва...
і всім ка...
тут не ...
ефекті, ...
ності та...
дартне м...
тується ...
менталь...
мірносте...
запропон...
не рішен...
вання кр...
лансує н...
неможли...
помітити...
цю ліні...
свої ідеї...
лах, то ...
б знайти...
друкує, ...
безсмерт...
не сприй...

ГОЛОС України

творить у люди-
жити, бажання
у своїх діях, ба-
ися, працювати,
ртуватися, самови-
вмерти, боронячи
належність свого

— це свята Прав-
дливість, життє-
тло, Святий Дух,
ття в Дажбогові і

вості. Хто не зможе подолати в собі ці вади, той не здатний бути вільною і шляхетною людиною. І коли народ складається з таких дочок і синів, горе такому народу. Щоб Україна стала квітучою, ми повинні стати народом з розвиненою уявою, винахідливістю, наполегливістю. послідовністю.

Щоб українець став Людиною з великої букви, він повинен виконувати заповіді РУНВіри: **1. Розумій і люби Бога по-рідному. 2. Не поклоняйся чужоземним поняттям Бога. 3. Самовдосконалюй розум, душу і тіло. 4. Вір у себе. 5. Люби родичів своїх. 6. Виховуй дітей своїх у дусі РУНВіри. 7. Шануй духовність предків своїх. 8. Шануй свята РУНВіри. 9. Не самозабувайся на чужині. 10. Живи для добра Вітчизни. 11. Не обмовляй. 12. Будь правдивим свідком. 13. Борони свої скарби і не привласнюй чужі. 14. Не люби ворогів народу твого, не будь рабом. 15. Не лишай у біді приятеля твого. 16. Не зневірюйся. 17. Люби дітей свого і чужого народу.**

нфесії
країни

Вруна
РУНВіри

життї, людина у
віту і Свідомість
ні.
Ідолопоклонники.
тий Дух, Воля,
бов, Милосердя
і стать? Ідоло-
зі були наші сла-
але, шануючи
обряди, РУНВі-
жя скасувала. І
оворять, що рід-
українсько-
авно вже стало
тобто грецька
о мені шкода та-
них овних си-
988 року князь
запровадив у Ки-
сульманську, то
ті казали б: для
ів, мусульманст-
е стало рідною
жаль, в Украї-
кажуть, що для
шкіна давно вже
ні.
не є нашим. На-
у матір рідною
вона рідною
ане. Якщо рідне
зроби його до-
кщо воно бідне,
багатим. Якщо
ене, забрудне-
йся його, обмий
школи і ніде не
опошани, бережи
будь приймаком
і релігії.
немає сумнівів,
ство для нас,
— це чужа релі-
ад, колядки, ще-
омовну рідні, а за
ужі. В них слав-
тині Ізраїлю
фліеєм, Йордан).
овгі століття жи-
Неволя збідни-
лось добрий ха-
гла в безодню
ову виймемо на
жньго життя,
но, кожен сам у
ні жагу до пия-
ання, позбутися
дливості, дра-
неорганізованос-
ті, лицемірства,
олюбства, жор-
вілля, докірли-

Говорячи про наше розуміння понять «рай» і «пекло», хочу наголосити, що рай і пекло — в душі людини. Людина, живучи в розкошах чи бідності, знедолює себе злочинами, жадібністю, заздрістю, сліпим егоїзмом. Її злі вчинки знищують рай в її душі. І вона страждає, не маючи змоги ні правильно мислити, ні радіти життю.

Щоб мати рай у своїй душі, треба щодня жити за законами правильного життя. Їх сім. **1. Правильне мислення: воля, мета, відвага. 2. Правильне бажання: любов, справедливість, послідовність. 3. Правильне виконання: відповідальність, точність, дисципліна. 4. Правильне ставлення до себе: повноцінне, незалежне, узгоджене «я». 5. Правильне харчування: якісна їжа, національні страви, обрядність. 6. Правильна любов: співпереживання і жертовність, ненависть і милосердя, душевна краса і вірність. 7. Правильна віра: природне її народження, блаженне розуміння, правильне призначення.**

Постулат Біблії, що «вся-ка влада Богом дана», ми відкидаємо. Тільки рідна влада Богом дана. Вона є слугою народу, живе з народом і в ім'я народу. Боронячи Вітчизну, свій дім, вірні РУНВіри (дорослі й діти) беруть участь у священній війні. І найвизначніші оборонці стають лицарями світової справедливості. Якщо в Україні житиме декілька мільйонів сповідників РУНВіри, український народ матиме високу національну мораль. І його державна основа буде непохитна у віках. Слава Дажбогу!

Лев СИЛЕНКО.

Подаємо адресу осередку РУНВіри в Сполучених Штатах Америки: RUNVira, P. O. Box 147, Spring Glen, N. Y., 12483, USA

До друку підготував Валентин ЛАБУНСЬКИЙ.

Наша газета вже подавала дві точки зору з приводу болотовських рекомендацій у такій делікатній сфері, як медицина,— «Трагедія чи фарс?» («Голос України» від 2 жовтня ц. р.). Сподіваємося, що читачів зацікавлять і ці міркування, які висвітлюють особистість Болотова дещо під іншим кутом зору.

Точка зору

ЧОМУ НАС ДУРЯТЬ ШАРЛАТАНИ,
або ХТО ТАКИЙ БОЛОТОВ І ЩО ТАКЕ БОЛОТОВЩИНА?

ОТОЖ, чому? Тому, що шарлатани правили нашою країною сімдесят три роки з гаком. Дурили людей казкою про «світле майбутнє», а самі обдирали їх і нівечили їхні душі. Тому, що 10 відсотків людей вірять усьому, що їм кажуть. Тому, що деякі люди зробили брехню своїм ремеслом і так захоплюються цим, що забріхують і самих себе — в очах з'являється параноїдальна впевненість, і людина вже не говорить, а рече істину.

Приходить якось до нас знайома й каже, що болгарка Ванга навіщувала: рівно через місяць у Києві буде сильний землетрус. І запитує: що робити? Я знав, що аргументи в цьому випадку безсилі, тому сказав: «Землетрусу не буде, бо я його пересилю». Землетрусу не було, а моя знайома розповідала своїм знайомим, що я зумів пересилити провіщення знаменитої Ванги.

Останнім часом у нас з'явилося багато всяких віщунів, провидців, цілителів, екстрасенсів, шептух, відьом, чаклунів тощо, які дурманять, калічать і обдирають людей. Раніше з ними боролися комуністи, бо справедливо вбачали в них своїх конкурентів. Тепер комуністи пішли в тінь, і дурисвітам відкрився простір для розвитку. Мабуть, люди ще не можуть обходитися без такого сервісу. Хай би й так, але ж треба знати, хто є хто.

Деякі екстрасенси дійшли краю: одна почала «відрощувати» людям ампутовані ноги (А. Мужайло, Київське радіо, 10 квітня 1992 р.), другий хоче стати Президентом України і будувати її «...по своему образу и подобию» (Б. Болотов, «Независимость», 15 квітня 1992 р.). Нас 337 років пробували перебудувати «по своему образу и подобию» сусіди. Не вийшло. Тепер це хоче зробити екстрасенс.

Які ж вони, ті «образ и подобие» Болотова? З названої газети дізнаємося, що він «народный академик... мир он открывает сам, начиная тут ли не с нуля... автор 17 моделей экологически чистых ядерных реакторов... последние два года о нем писали 75 газет и журналов... в публикациях он назван ученым мирового уровня, украинским Сахаровым, изобретателем, народным целителем, экстрасенсом...». Звідти ж ми дізнаємося, що він — президент Києво-Могилянської академії, яка під його керівництвом «познает истины», автор 300 «сформулированных технологий», «внедрение каждой из них способно дать до триллиона долларов прибыли», що він у майбутньому буде «самым богатым человеком планеты... ибо уже сейчас он является магнатом интеллектуальной собственности» і що «моя цель — бессмертие». Віддамо належне і його скромності: «Это вовсе не значит, что я решил стать Богом на Земле».

Перед нами вимальовується побудований за його власними свідченнями і судженнями образ надученого, який ставить перед собою надзавдання. Правда, жодного наміру він поки що не здійснив, але обіцяє... І любить обговорювати свої проблеми на шпальтах газет, а не в наукових журналах. Це зрозуміло, оскільки «мир он открывает... начиная... с нуля», а в науковому журналі власні ідеї треба викладати на основі всіх попередніх досліджень.

У 1976 році, коли обговорювали проблеми, які виникли в Болотова, я сказав йому, що він діє, як той Іван, що змагався зі змієм. Іван за допомогою шахрайства переміг Змія. Змій вирішив приготувати обід. Вбив вола, здер шкуру, дав її Іванові і попросив принести води, а сам пішов по дрова. Іван насилу дотяг шкуру до криниці, опустив туди, а витягти не може. Злякався, що прийде Змій і зрозуміє, що його обдурюють. Тоді Іван узяв лопату і почав обкопувати криницю. Прибігає Змій і запитує: чому не несеш воду? А Іван йому: буду я тобі шкурами воду носити, ось викопаю криницю і принесу її разом з усією водою. Злякався Змій, витяг шкуру з водою і покірно поніс.

Так діє і Болотов. Він завше «обкопує криницю» і обіцяє дати її разом з усією водою. Це його бізнес.

Я познайомився з Болотовим у 1970 році, коли в нього були ускладнення в Інституті електродинаміки АН УРСР, де він тоді працював. Мені розповіли, що Болотов дуже здібний учений, який багато і плідно працює і що саме це не подобається дирекції інституту. Тому йому не дають захистити докторської дисертації і виганяють з роботи. Я порадив йому перейти на роботу в інше місце і захистити там дисертацію, після чого він матиме значно більші можливості для наукової роботи.

Пізніше я дізнався, що Болотов тоді мав госпдоговір на декілька мільйонів карбованців, якого він не міг виконати, що й призвело до конфлікту з дирекцією. З'явились анонімки, почалися перевірки, зчинився скандал. Докторської дисертації він не писав і нікуди не подавав ні тоді, ні пізніше — не було публікацій у наукових журналах.

Після цього Болотов працював ще в кількох місцях і скрізь події розвивалися за тим же сценарієм: захоплюючі ідеї — нульові результати — суперечка — анонімки — скандал — звільнення.

Я пробував з'ясувати принаймні для себе: що являє собою феномен Болотова? Він вважає себе геніальним і всім каже про це. Причина тут не тільки в психічному ефекті, він справді має здібності та (що головне) нестандартне мислення, яке грунтується на нехтуванні фундаментальних законів і закономірностей. Він завше може запропонувати альтернативне рішення в стилі «обкопування криниці». Весь час балансує на межі «можливе — неможливе» і дуже важко помітити, де він переступає цю лінію. Якби він викладав свої ідеї в наукових журналах, то помилку легко було б знайти. Але він нічого не друкує, окрім маячні про безсмертя, яку ніхто всерйоз не сприймає і не спростовує.

Це так званий ефект очевидної брехні: якщо ви скажете, приміром, що кожної ночі літаєте ночувати на Місяць, то ніхто з вами не сперечатиметься.

Болотов не має наукових публікацій. Він тільки розмовляє з журналістами і друкується в газетах або веде монологи по радіо чи телебаченню. Цей матеріал важко обговорювати, бо завше можна сказати, що хтось десь переплутав. Правда, у нього більш як сотня авторських свідоцтв, але під час їх оформлення можна обійтись і без науки. Крім того, в 60-ті роки і на початку 70-х в СРСР проходила кампанія по оформленню авторських свідоцтв (доганяли Америку) і бажаючим давали зелену вулицю. Один мій знайомий оформив за рік 50 заявок.

Для продукування своїх «відкриттів» Болотов, як правило, використовує наймодніші ідеї і перетворює їх за методом «обкопування криниці». Тепер він говорить про холодний ядерний синтез і «вчить» людей не хворіти і не старіти.

Ідея холодного ядерного синтезу не нова (А. Сахаров, 1948 р., Я. Зельдович, 1954 р.). Болотова спокусила робота Флейшмана і Понса (1989 р.), яка виявилася помилковою. Він підхопив цю ідею і довів її до безглуздя, не зупиняючись навіть перед фальсифікацією. Болотов стверджує, що, перебуваючи в ув'язненні, побудував ядерний реактор, в якому одні метали перетворювалися на інші, каже, що отримав платину і золото, тобто реалізував мрії середньовічних алхіміків. Він вигадав нову таблицю елементів, яку ніде не публікує (тільки показував по телебаченню), бо будь-який школяр може довести, що то нісенітниця. Тут і невігластво, і шахрайство. При всьому тому Кабінет міністрів України виділив кошти на побудову Болотовського реактора, а кафедра загальної електротехніки КПІ взялася за виконання цієї роботи. Видно, наш уряд хоче компенсувати свою безпорадну економічну політику «золотом» Болотова, а вчені мужі з КПІ вирішили підвищити свій рейтинг за допомогою його «наукових» ідей. Що ж, яке їхало, таке й здибало. Цікаво буде простежити за діями цього тріумвірату, щоб дізнатись, яку причину вигадає Болотов для пояснення негативних результатів цього разу.

Багато з того, що Болотов говорить про себе або про свої «роботи», є безсоромною вигадкою. Неправда, що він допомагав А. Сахарову (говорив про це по радіо і телебаченню). Він ніколи не був знайомий з ним і мало що про нього знав. Неправда, що він в 60-ті роки «в самом центре Киева распространял листовки, направленные против «ведущей и вдохновляющей КПСС»; неправда, що він президент Києво-Могилянської академії; неправда, що президент АН України назвав його «магнатом интеллектуальной собственности»; неправда, що він розробив новий ядерний реактор; неправда, що «сын — инженер-атомщик» і т. д. Лише одного я не можу заперечити — це його зустрічей з пришельцями з космосу, бо знаю, що є люди і навіть цілі будинки таких людей, де до них можуть «з'являтися» які завгодно пришельці.

Наприкінці 70-х років Болотов вирішив стати екстрасенсом і почав «лікувати» людей, будучи повним невігласом у медицині (є свідчення лікарів). Для того, щоб бути здоровим і не хворіти, пропонує їсти багато солі і пити оцет — «соль я ем пудами» («Продолжение следует», березень 1991 р.). Правда, раніше він рекомендував взагалі не вживати солі і варити суп на дистильованій воді. Потекли гроші. Почав хвалитися, що купить собі дачу на березі Чорного моря за 250000 карбованців. Ним зацікавилася міліція. Болотов злякався, почав домішувати до своєї діяльності політику, хотів одержати підтримку з-за кордону і в такий спосіб захиститися. Оце і є його спроба захисту «от тоталитарного произвола» («Независимость»). Але це тільки прискорило його арешт. Я дуже боявся, що він може познайомитись із представниками демократичного руху України і своїми діями компрометуватиме його. Я робив усе, щоб цього не трапилось.

Арешт Болотова і суд над ним були, певна річ, незаконні, але зробити що-небудь для нього було дуже важко, хоч його дружина і син героїчно боролися. Складність полягала в тому, що ним займались і міліція, і КДБ, при цьому кивали одне на одного. Важко також було дати якусь змістовну інформацію про його політичну діяльність для преси за кордон, власне, не було про що, і все ж ми коротко повідомили про його арешт в «Хронике текущих событий».

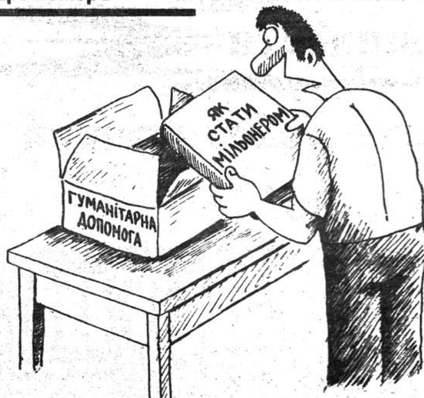
Ми щиро вітали звільнення його з неволі. Але зараз, через два роки, ми з жахом спостерігаємо, що Болотов не просто взявся за старе — болотовщина розростається, як ракова пухлина, отруюючи свідомість людей. Тепер це вже загрожує молодому поколінню в стінах Києво-Могилянської академії. Демократична Україна не може таких людей переслідувати, проводити щодо них якусь дискримінаційну політику, але ж ми повинні знати, хто вони.

Рівень Болотова прекрасно проявляється в його ж словах: «...среди претендентов на пост президента я не видел и до сих пор не вижу альтернативы себе». І, видно, ніколи не побачить. Але ж люди повинні все бачити і розуміти, що болотовщина не має ніякого відношення до науки, це невігластво і аморальність, що заради своїх егоїстичних інтересів не зупиняються ні перед чим, навіть перед симуляцією патріотизму.

Генріх ДВОРКО,
доктор хімічних наук.

Київ.

Жарт номера

Ми всім прокладали шлях вперед. Тепер їхня черга нас виводити.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
Мал. Володимира АДАМОВИЧА.

ОЗДОРОВЧА СИЛА СМІХУ

Реклама «Куреня»

Навряд чи когось слід сьогодні переконувати в лікувальному ефекті сміху. Якщо ж ви бажаєте ще раз у цьому пересвідчитись — не обминіть своєю увагою день 7 листопада. Не так давно ця дата червоним вогнем світилася на календарях, символізуючи свято революції. Та, як відомо, від трагічного до смішного — один крок. І ця дата відтепер є днем народження сатиричного журналу «ВУС».

Відзначити цю подію і запрошує всіх шанувальників гострого сміху співзасновник і головний редактор журналу відомий письменник Олег Чорногуз, з ініціативи якого організоване свято. Воно відбудеться 7 листопада в колишньому філіалі музею Леніна (нині — культурно-просвітницький центр «Український дім»).

У програмі — виступи популярних майстрів гумору Євгена Дударя, Анатолія Паламаренка, Олександра Івченка, конкурс на найкращі вуса й конкурс веселих мармиз, виступи творчих колективів.

Серед спонсорів свята — компанія «Рось», страхова корпорація «Славія», мале підприємство «Просвіта», інші відомі київські фірми.

Отже, чекаємо на вас, шанувальники гумору.

ВУСАЧІ.

Куріньінформ повідомляє

ХРОНІКА БУДНІВ ОДНОГО РАЙОНУ

(уривки з радіорепортажу)

Вчора в райцентрі відбулася сесія районної ради народних депутатів. Питань було багато, але все зводилось до одного: від одних забрати, другим віддати, а треті хай зачекають кращого земельного кодексу і гірших часів.

У різному обговорювали дуже різні питання. Тут також звелося до одного: де взяти, коли нема де взяти. Вирішили поки що не брати, а залишити так, як є. З цього виходить, що хто мав, той матиме, а хто не мав, тому так і треба.

У колгоспі «Світанок на заході» (колишня назва «Лампочка Ілліча») корова Манька привела двох телят. Мама й діти почувають себе нормально. Завфермою привітав бугая-тата Мицька з прибутком. Невихована тварюка буцнула рогом п'яного шефа.

У селі Хряківка в приміщенні колишнього червоного кутка на фермі відкрито відеосалон. Тепер доярки мають можливість під час відпочинку переглянути еротичні фільми. Сексуальність на фермі зросла удвоє, а надої впали втроє.

У селі Рабинеми організувалася партія шанувальників коньяку. Любителі цього міцного напою збираються в місцевій забігайлівці і милуються виставкою пляшок з коньяком.

Цікаву подію зафіксовано в селі Правдиві Побрехеньки. Жителька цього села народила чорношкіру дитину. Розгублений батько не знає, що й казати, але татом цього дива себе не визнає. Мама навпаки не розгубилася, а клянеться, що коли під час відпочинку в Криму перший раз побачила негра, то вже була вагітною.

У Зашкурублівцях своє диво — все село ходить дивитися на одного-єдиного непитущого чоловіка. Феномен навчається в п'ятому класі місцевої школи.

Футбольний матч відбувся в Закутах. Кращий футболіст одержав приз — кільце ковбаси на шию. Судді, за те, що «чесно» судив місцевій команді, подарували каністру бензину.

Трудівники колгоспу «Була неволя — стала воля» взяли на себе капзобов'язання до двохсотої серії телефільму «Багаті також плачуть» вдвоє збільшити надої молока...

Повідомив Василь БАБІЙ.

Альтернативні думки

Не такий страшний чорт, як той, хто його малює.

Усе добре, але жити можна.

Якщо ти мені друг, товариш і брат, то жени гаманця!

Спершу треба в усьому добре розібратися, а вже потім робити дурницю.

Будемо боротися до останньої краплі, поки не закінчиться... горілка.

Чіткий розподіл функцій: одні схвалюють рішення, інші — віддуваються.

Ті, котрі сидять у м'яких кріслах, — стоять насмерть.

Мудрість приходить не з роками, а з гулями.

Якщо роздати людям землю, вони ще чого доброго почнуть на ній працювати.

Кожна людина мусить не лише мати свою думку, а й вчасно її міняти.

Олександр ПЕРЛЮК.

Демократичні пристрасті

УРЯД ДОВІРИ

Нам потрібен уряд народної довіри! Негайно!

Цікаво, а що це таке?

Це ті, кому довірятиме народ! Або частина народу. Більша.

Наприклад, когось питають:

— Ти хочеш, щоб в уряді був Лебідь?

— Хочу. І тільки його!

Сусід зліва заявляє:

— Я не хочу Лебедя. Мені подобається Рак.

— Ні! — кричить сусід справа. — Ні — Лебедю та Ракові! Щука — наш порятунок!

Голос народу — вирішальний: в уряд проходять Лебідь, Рак і Щука.

— Але ж, — скиглить скептик, — згадайте-но дідуся Крилова...

Троє сусідів на те хором:

— Це не наш дідусь. І взагалі, у нас уряд народної довіри.

— Головне, що там мій Лебідь!

— І мій Рак!

— І моя Щука — теж.

Усі задоволені. Тільки той, хто скиглив, — звихнувся. Все питає:

— А де ж Віз? А де ж Віз? До чого тут Віз?

Анатолій ДЯДЮН.
Мал. Сергія ФЕДЬКА.

НЕ ЖИТТЯ, А МУКА...

Микола Балемба повертався автобусом з роботи з міста додому на селю. І задоволено слухав нарікання якогось товстуна на життя, ствердно кивав головою, час від часу додаючи: «Маєте, добродію, рацію! Маєте рацію... Теперечки не життя, а мука!»

Аж сіпнувся Балемба, коли же хтось із пасажирів заперечив, що не все так нині чорно, як комусь здається. Бо голоду нема, а колись, мовляв, теж не з медом було.

— Згоден, голоду нема — обізвавсь Балемба. — Але від того не легше: душа болить! Розумієте?!

— А колись, скажете, ваша душа співала? — поцікавився пасажир. — Гай-гай, чоловіче! Ще недавно найменший чинуша міг нас з вами без усяких на те підстав з болотом змішати, штурханів надавати! І сходило йому то, як з гуски вода. Була ж кругова порука. Вас принизили, а потім ще й винуватим зробили! Чи, може, скажете, що не чули про таке, не знаєте?

— Ще б не знати! — аж підвівся з сидіння Балемба. — Я, можна сказати, сам став жертвою свавілля начальства.

І взявся розповідати.

— Років сім чи вісім тому це було: під'южив мене нечистий піти разом з односельцями до клубу на колгоспні збори. Поки сходилися люди, нас кількоро чоловік засіли за «доміно». Не запримітили, як до клубу вгнався голова колгоспу. Та як заверещить — аж шибки у вікнах задзвеніли: «Встать тунеяди! І стоять мені «смірно»!

Я ще не второпав, чого від мене хочуть, а він ухопив мене за комір і давай тормосити, криючи матом. Бачу — п'яний, ледь на ногах тримається, а вирватися з його рук — годі. Сильний, як бугай. Відтак схопив мене за горло і давай душити. Насилу люди відірвали мене.

Потім ще приїжджали з області, викликали мене в кабінет голови, цікавилися, чи справді таке зі мною було. Але я не хотів з головою заїдатися, то й заперечив, сказав, що перший раз про то чую. Бо наш учитель зі школи описав те все до газети.

Через якийсь час знову зустрівся я з головою. На цей раз на вулиці. Зупинив він своє авто і до мене: «Ей, ти, залазь у машину! «Я стою, наче вкопаний. Кругом — ні душі... Бачу — добряче напідпитку. Зрештою, тверезим він ніколи й не бував. «Теперки закатрупить мене!» —жахнувся я, бо й оборонити не буде кому. А голова заспокоює: «Залазь... не бійся, не зачеплю! Я знаю, що ти мене тому кореспондентику з області не «продав»! Маю нині добрий настрій, то хочу тебе віддякувати!» Ні живий, ні мертвий, а таки-м сів, аби не нервувати голову. Підвіз він мене до колгоспної комори. Підійшов до комірника Гладкого й каже: «Насип йому в мішок пшениці!» А той так масненько: «Слухаюсь, Пилипе Пилиповичу!»

Голова тоді до мене: «А ти дивись: бери стільки, аби без перепочинку заніс додому. Я буду їхати й дивитися: кинеш на землю, то заберу назад до комори! Дивись, товкліс!..»

Комірник, який завше, коли видавав аванс, старався недоважити, вкрасти, теперки зробився таким щедрим: сипле й підморгує до голови.

— Досить, — прошу, — досить... А Гладкий насипає, промовляючи: «Бери, бери — у господарстві придасться!».

— Я сам знаю, що не зашкодить, — пояснюю йому. — Але ж не донесу!

— Бери, то безплатно...— сміється голова.

Насилу-м відібрав від комірника мішок. Пру додому його, потом заливаюся. А голова поволі їде автом, спостерігає.

Ледве-м дотругав ту пшеницю на своє подвір'я. А там упав разом з мішком. Потім більше місяця відлежав у лікарні, бо підвигався...

— Самі теперки видите, що нині порівняно з минулим кожен може відчути себе нарешті людиною, — ствердно мовив опонент. — Он землю дають: бери — господарюй...

Пуп землі

— Не згадуйте мені про землю, — застогнав Балемба. — Дуже прошу вас!

— А що таке?

— Ой, і не питайте. Он мій сусід Максимишин узяв двадцять гектарів. А я, повірте, заснути не можу... голова мені сохне!

— А чому так? — допитувався співрозмовник.

— Бо ви не знаєте тих людей, — узявся пояснювати Балемба. — Вони за колгоспу товклися на полі цілими днями. Стара Максимишинка вже давно на пенсії, а по пайці буряка брала, аби цукру доста награбастати... На своїй же землі ті люди й ночами будуть робити! Вони такі, захланні... Цілого світа їм мало!

— Не розумію, чому ви так перейнялися своїми сусідами? — дивувався пасажир. — Люблять землю, то най працюють! А вам то що? Зрештою, можете й собі взяти кілька гектарів...

— Не хочу. Я до того не надаюся, — сказав Балемба. — Мені й зарплати вистачає... Та як подумав, що через рік-два сусіди доробляться і стануть гасати на власній «Волзі» чи, боронь Боже, на «Мерседесі» мені робиться так погано, що ну! Повірте, гірше, важче стає, ніж тоді, як я пер з колгоспної комори той мішок пшениці...

Богдан КОСЬМИЙ.
Львів.

Почуте мимохідь

ЧЕМНИЙ

Дві жінки витягували з багнюки загрузлу машину. Повз проходив чоловік.

— Допоможіть! — попрохали вони його.

— Пробачте, — чемно відказав той, — нічого не тямлю в машинах.

НЕ ПАМ'ЯТАЮ

— Вово, скажи, скільки років тривала Тридцятилітня війна?

— Не пригадую.

— А скільки років чотирнадцятилітньому хлопчику?

— Чотирнадцять.

— Добре. Тоді скажи, скільки років тривала Тридцятилітня війна?

— Чотирнадцять.

Анатолій ШЕЛУДЯК.

Украинская Биржа Недвижимости

Господа! Вас приветствует постоянно действующий Аукцион Кредитных Ресурсов!

ДЕНЬГИ ДЕЛАЮТ ДЕНЬГИ!

УБН

Господа!
Предлагаем вашему вниманию некоторые результаты аукционов кредитных ресурсов, состоявшихся в конце сентября и в первой половине октября 1992 года.

Сумма кредита	Срок кредита	Процент продажи
1.000.000 руб.	3 месяца	100%
1.500.000 руб.	3 месяца	100%
3.000.000 руб.	3 месяца	80%
3.000.000 руб.	3-6 месяцев	100%
5.000.000 руб.	3 месяца	80%
10.000.000 руб.	3 месяца	60%
10.000.000 руб.	3 месяца	85%
40.000.000 руб.	4 месяца	100%
50.000.000 руб.	3 месяца	80%
50.000.000 руб.	3-6 месяцев	105%
100.000.000 руб.	3-6 месяцев	105%
200.000.000 руб.	3 месяца	100%
200.000.000 руб.	3 месяца	100%

Господа кредиторы!
У нас большой спрос на кредитные ресурсы с гарантиями самых крупных и надежных банков Украины.
Сегодня у нас в продаже есть новые кредиты:

Заявки	Срок кредита	Годовые проценты
20.000.000 руб.	3 месяца	80-100%
50.000.000 руб.		
100.000.000 руб.		
200.000.000 руб.		
300.000.000 руб.		
400.000.000 руб.		
500.000.000 руб.		

Делайте ваши заявки, господа!
Для вас мы работаем без выходных!
Телефоны: 224-55-81, 224-82-36, 244-21-59
Факс: (044) 244-18-80, 224-43-20.
Наш адрес: 252030, Киев, 30,
ул. Владимирская, 57.

Удачи вам, господа, и процветания!

WESCOM

ПРЕДСТАВЛЯЕТ
ПРОФЕССИОНАЛЬНОЕ ОБОРУДОВАНИЕ
ФИРМ "SONY" И "PANASONIC"
ДЛЯ ТЕЛЕСТУДИЙ И ТЕЛЕЦЕНТРОВ

WESCOM 92

Работа в форматах S-VHS, Mii и BETACAM, передающая и записывающая аппаратура,

пульты создания спецэффектов, монтажные пульты, multi-media системы, рабочие станции компьютерной анимации.

310042, Харьков
ул. Пожарского 2/10
тел. (0572) 93-40-75,
95-96-74, 94-28-11
факс (0572) 94-35-73

СП «АРОД» организует поставку в Украину за СКВ новых легковых, грузовых автомобилей и микроавтобусов «MERSEDES».

Тел.: 224-97-00.

Криворожский суриковый завод производит и отгружает:

— эмали ПФ-133 разных цветов (белый, черный, желтый, зеленый, темно-серый и другие);

— эмаль для пола ПФ-266;

— эмаль НП-2138 светло-голубую, желто-зеленую и других цветов;

— краски густотертые разных цветов;

— краски МА-15, готовые к применению, разных цветов;

— сурик сухой железный (применяется в качестве наполнителя и красителя при производстве лакокрасочных и строительных материалов, в том числе кирпича, шифера, линолеума и т. д.);

— тальк (применяется в производстве лакокрасочных материалов, линолеума, пересыпке резиновых изделий, керамики и т. д.).

Заключаем договоры и обеспечим стабильные поставки вышеуказанных материалов в 1992—1993 годах.

Имеем возможность переработать любые руды, залежи и отходы производства в пигменты (порошок) с упаковкой в контейнеры с целью использования при производстве лакокрасочной, строительной и другой продукции.

Адрес: 324055, г. Кривой Рог, телетайп 106104 «СУРИК». Телефакс: (0564) 71-00-07. Телефоны: 71-12-82, 71-73-22, 71-23-18, 29-29-95.

СП «Геософт» реализует со склада в Москве

ПЕРСОНАЛЬНЫЕ КОМПЬЮТЕРЫ

следующей конфигурации:

- AT286-16, 80287-10, RAM 1 Mb, HDD 42 Mb, FDD 1,2 Mb, 1,44 Mb, SVGA Monitor 1024×768, 101 Keyboard (USA) — 165000 руб.
- Принтер широкий GP3907 (Japan) — 52000 руб.
- Возможна поставка отдельных комплектующих

GEOSOFT

Тел. (095) 288-08-44, 249-32-94

ФІРМА КУПИТЬ

ВКВ

по безготівковому розрахунку.

тел. / 032-2 / 75-19-98

У НАЦІОНАЛЬНОМУ БАНКУ

Національним банком України 24 жовтня 1992 року встановлюється курс карбованця і купона до іноземних валют.

1 австралійський долар	264.33
1 австрійський шилінг	34.72
1 англійський фунт стерлінгів	595.61
10 бельгійських франків	118.69
1 німецька марка	241.87
1 голландський гульден	214.89
1 датська крона	62.85
100 італійських лір	27.57
1 канадський долар	296.89
1 норвезька крона	59.29
1 долар США	368.00
1 фінська марка	76.35
1 французький франк	71.29
1 шведська крона	64.03
1 швейцарський франк	271.19
10 японських ієн	30.09
1 екю	474.17
10 іспанських песет	34.48
10 грецьких драхм	18.65
1 ірландський фунт	643.45
1 ісландська крона	6.46
1 кувейтський динар	1247.88
10 ліванських фунтів	1.61
10 португальських ескудо	27.30
1 сингапурський долар	227.54
10 турецьких лір	0.48
1 естонська крона	30.23
1 долар США по розрахунках із Індією в 1992 році	368.00

Курс карбованця і купона за 1 долар США на валютній біржі при Національному банку України 20 жовтня 1992 року становив 465.00.

Валютний коефіцієнт купона до карбованця складає 1,0.

При продажу по неторговельних операціях приймається готівка в рублях та купонах та розрахункові чеки ощадбанку.

Головне валютно-економічне управління.

Телебачення

НЕДІЛЯ
25 жовтня

І ПРОГРАМА УТ

8.00 УТН.
8.10 Ритмічна гімнастика.
8.30 У неділю вранці.
9.30 Концерт гурту «Ватрівчани».
9.50 П. Чайковський. «Пікова дама». Сцени з опери.
11.20 «Всі ми діти твої, Україно». Заключний концерт фестивалю народної творчості. 2 частина.
12.45 УТН.
12.55 Ретро-кінозал. Художній фільм «За двома зайцями».
14.10 Село і люди.
14.55 Канал «Д».
15.55 Маю честь.
16.55 Мультфільм «Два клени».
17.30 УТН.
17.40 Свічадо. Науково-пізнавальна відеопрограма. «Альфа і омега», «Що може звук», «Валентина Антонюк: домовики і стосунки з ними», «Щасливий вибух». Репортаж з Інституту металофізики АН України.
18.40 Грає Мюрей Перайя
19.10 Надвечір'я. Передача для людей старшого віку. Вічна-віч. Д. Петриненко.
20.05 Ай Пі Київ. Реклама та інформація.
20.15 УТН.
20.30 Мультфільм «Пригода в Королівстві». 19 серія.
21.00 Зичимо щастя. Музична програма
22.00 Тиждень.
22.30 Телеспортарена.
23.15 Музична програма Французького телебачення.

І КАНАЛ «ОСТАНКІНО»

7.15 «Кіт у чоботях».
7.35 Золоті розсипи.
8.40 Світ на дозвіллі.
9.20 Грай, гармонь.
10.20 Прем'єра документального телефільму «Упізнання, або Слідами людоїда».
11.15 Прем'єра телефільму для дітей «Пригоди Чорного Красунчика». 15 серія.
11.40 Марафон-15.
12.30 Моє відкриття Америки. Шоу-вікторина.
13.15 «Чому слони?». Мультфільм.
13.30 Прем'єра телефільму «Дім на Волхонці». Фільм 2.
14.00 Новини
14.20 Діалог у прямому ефірі.
15.00 Клуб мандрівників.
15.50 «Квака-задавака». Мультфільм.
16.00 Панорама.
16.40 Телелоція.
16.55 Уолт Дісней представляє...
17.45 Новини.
18.00 Променад у Маріїнському.
19.00 Недільна кінопрограма.
19.20 Вперше на телеекрані. Художній фільм «Царевбивця».
21.00 Підсумки.
21.45 Спортивний уїк-енд.
22.00 Нині. Релігійна програма.
23.00 Новини.
23.25 «Ранкова зірка» в нічному ефірі.

ІІ ПРОГРАМА УТ,
ІІІ ПРОГРАМА УТ,
КАНАЛ «РОСІЯ»

7.00 Вісті.
7.25 Сьогодні з вами я, цигани. В. Светлов.
7.55 Дозвілля. Телебудсервіс.
8.10 Море плюс рок.
9.00 Наш сад.
9.30 «Пригода в Королівстві». Ляльковий мультфільм.
10.00 Ати-бати...
10.30 Телекросворд.
11.00 Кінотеатр повторного фільму. «Дама з собачкою».
12.25 Прем'єра мультфільму «Дораемон» (Японія). 7 серія.
12.40 Селянське питання.
13.00 Вісті.
13.20 Телегра «Лого».
13.50 «Не вирубати...». Ведучий В. Цвєтов.
14.05 Російська енциклопедія. З Росії в Росію.
14.35 Познер і Донах'ю.
15.05 Автогонки у класі «Формула-1».
17.00 Чемпіонат України з футболу. «Металург» — «Динамо».
18.45 Обличчям до столиці.
19.00 Візитка.
19.05 Мультфільми.
19.30 СІТ-3.
19.40 «Дика Америка» (Уорлднет, США).
20.10 Сідайте й дивіться.
20.20 Візитка.
20.25 Художній фільм.
21.55 Погляд у майбутнє. (Уорлднет, США).
22.30 СІТ-3.
22.40 Візитка.
22.45 Дорослі, як діти...

СТУДІЯ «ТЕТ-А-ТЕТ»

12.15 Мультфільми.
12.40 Худ. фільм «Поліцейська академія-4».
14.10 Відеомузика.
19.10 Мультфільм «Рятівники в Австралії».
20.25 Худ. фільм «Палаюче небо». 2 частина.

ГОЛОС України

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

РЕДКОЛЕГІЯ: Анатолій ГОРЛОВ, перший заступник головного редактора; Олександр БІЛИК, заступник головного редактора; Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, оглядач, завідуючий відділом культури; Борис СИДОРЕНКО, заступник головного редактора; Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, редактор відділу кореспондентської мережі; Віталій СУДДЯ, відповідальний секретар.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-61; 441-89-46; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

⊙ Рукописів не повертаємо.
⊙ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Індекс 60955.
Загальний тираж 452.974.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Зам. 0311204.